BIBLIOTECA VERDE

Nr. 23

ION PROTOPOPESCU

CATEHISM LEGIONAR

Cu un Cuvânt Inainte de Constantin Papanace

EDITURA "ARMATOLII,,
CETATEA ETERNA
1976

BIBLIOTECA VERDE

Nr. 23

Ion Protopopescu

C A T E H I S M   L E G I O N A R

Cu un Cuvânt Înainte de Constantin Papanace

Editura "Armatolii"
Cetatea Eternă
1976

BIBLIOTECA VERDE

Nr. 23

Ion Protopopescu

C A T E H I S M   L E G I O N A R

Cu un Cuvânt Inainte de Constantin Papanace

Editura "Armatolii"
Cetatea Eternă
1976

CUVANT INAINTE

Printre manuscrisele rămase de la mult regretatul Prof. Ing. Ion Protopopescu, s'a găsit şi acest "CATEHISM LEGIONAR" pe care îl reproducem în broşura de faţă. In volumul său "IDEALUL" (eseuri şi articole, editat la Madrid în anul 1962 de "Colecţia Dacoromania"), nu se găseşte publicat acest "Catehism". Nu ştim dacă este inedit, sau a apărut în vreo altă publicaţie. Oricum, ţinând seama de valoarea deosebită ce o prezintă acest studiu, atât pe plan teoretic cât şi pe cel practic-educativ, am găsit necesar să-l punem la dispoziţia camarazilor noştri, precum şi a acelora care vor să se documenteze mai temeinic asupra sistemului de educaţie legionară.

După cum se va putea constata din cetirea paginilor ce urmează, Profesorul Ion Protopopescu a reuşit să facă o admirabilă sinteză prin sistematizarea şi interpretarea organică a preceptelor referitoare la <u>ţinuta legionară</u>, formulate de Căpitan în diferitele etape din evoluţia Mişcării Legionare şi publicate rând pe rând în scrierile sale (Cărticica şefului de cuib, Circulări, Pentru legionari, etc.).

O valoare deosebită capătă acest "Catehism Legionar" prin faptul că autorul nu s'a mărginit numai la o sistematică înserare a principiilor de educaţie legionară cu sensul lor spiritual intrinsec (apodictic), dar a ţinut la fiecare pas să le confrunte cu educaţia inspirată de o concepţie materialistă a vieţii, ce şi-a găsit expresia cea mai cinică în aşa zisul "materialism istoric" sau "marxism" care a generat monstruozitatea "bolşevică", întruchiparea "Anticristului" pe acest pământ.

Trebuie remarcat că, pentru combaterea, sau mai bine zis demontarea acestei doctrine prezentată în mod fals ca ştiinţifică, Profesorul Protopopescu recurge la argumente din domeniul matematicii, în care el era un specialist, spre a dovedi falsitatea premizelor care stau la baza acestei doctrine materialiste. Prin acest gen de argumentare se înlătură

neajunsurile pe care le prezintă dialectica cu silogismele ei, unde argumentarea poate mult mai uşor degenera în sarbădă şi derutantă sofisticărie. Profesorul Protopopescu, prin exemplele din domeniul matematicii la care recurge în acest studiu, demonstrează fără echivoc adevărul, prevenind asemenea derutări.

Dat fiind natura sintetică a acestui "Catehism legionar", nu găsim necesar să ne oprim la analiza fiecărei probleme în parte, pusă în discuţie de autor. Ne vom mărgini numai să subliniem atenţia deosebită pe care - cum era şi firesc - Profesorul Protopopescu o acordă factorului moral ce străbate ca un fir roşu întreaga doctrină legionară. Scrie el în această privinţă :

"In directă legătură cu ţinuta (legionară) şi marcând în mod deosebit un resort de viaţă interioară, este m o r a l i t a t e a. Acest criteriu, în înţelegerea legionară, nu înseamnă numai respectarea unui anume c o d convenţional în care fundamentul este mai mult discreţia decât realitatea. Aceasta ar înclina spre făţărnicie. Inţelesul legionar al acestui criteriu este trăirea permanentă în stare de moralitate. Legionarul are camarazi şi camarade. Legionarul iubeşte pe camarazi şi pe camarade fără promiscuitate şi fără ascunzişuri de gândire. Ei sunt fraţii şi surorile sale. Şi după cum pe fraţi şi pe surori nu-i îndemni şi nu-i laşi să cadă în păcat, tot aşa legionarul, în afară de moralitatea lui personală, ţine să afirme, prin relaţiile pe care şi le alege, această trăsătură de ţinută.

Imoralitatea sau amoralitatea nu se lăţesc decât în măsura în care oamenii morali acopăr aceste păcate ...", pag. 38 (sublinierea autorului).

Trebuie remarcat că Profesorul Ion Protopopescu nu s'a mărginit numai să sublinieze teoretic acest caracter esenţial al unei adevărate ţinute legionare. Consecvent cu cele scrise, el a reacţionat cu toată rigurozitatea şi în mod practic, atunci când acest principiu de bază al ţinutei legionare a fost nesocotit tocmai de acela care avea menirea să supravegheze la aplicarea lui.

Cum se poate deduce şi din textul reprodus, acest "Catehism legionar" a fost scris înainte de a se cunoaşte "Dosarul ruşinii", în care este implicat - cum se ştie - fostul "Comandant" Horia Sima. Când Profesorul Ion Protopopescu a luat cunoştinţă de "imoralitatea" acestuia, la repudiat cu o energie plină de amărăciune şi desgust, convins fiind că, aşa cum am văzut mai sus că formulase în "Catehism", "Imoralitatea sau amoralitatea nu se lăţesc decât în măsura în care oamenii morali acopăr aceste păcate ... ."

Desigur n'a fost uşor pentru Profesorul Protopopescu să ia această implacabilă hotărîre, dat fiind legăturile de strânsă prietenie pe care le avea cu "eroul" amintit mai sus, dovedit acum o "căzătură morală", cum îl definea dânsul. Dar conştiinţa lui de legionar adevărat îi dicta această "implacabilă ţinută legionară" preconizată de Căpitan. Este o lecţie pe care o dă nu numai "pripăşiţilor" din Mişcarea Legionară, care antureazå pe păcătos, dar şi pentru acei "vechi legionari" care au pretenţia să dea "lecţii de legionarism". Dar aceştia au decăzut atât de mult încât nu numai că n'au înţeles valoarea etică a ţinutei legionare manifestată de Profesorul Protopopescu, ei s'au înrăit încă atât de mult încât, atunci când el a murit la Madrid, au avut o purtare neomenească, purtare care îi descalifică în mod iremediabil. Despre această faptă însă, nedemnă, vom scrie cu alt prilej.

Acum, publicând acest "CATEHISM LEGIONAR", gândul nostru se îndreaptă în primul rând spre camarazii desţăraţi în acest exil ce pare fără sfârşit. Am vrut să punem la dispoziţie un îndreptar care să le permită, prin vorbă şi mai ales prin faptă, adică prin ţinuta lor legionară, propăvăduită de Căpitan, difuzarea în lume a înaltei spiritualităţi a MIŞCARII LEGIONARE, atât de denigrată de înverşunaţii şi incorecţii ei duşmani.

In partea a II-a a acestei broşuri, reproducem o comunicare a Profesorului Ion Protopopescu, făcută la 10 Mai 1957, referitor la "Problemele de viitor în România".

După cum se va putea vedea din paginile ce urmează, el vine să complecteze amplificând studiul său publicat cu 5 ani înainte (în anul 1952) sub un titlu asemănător : "Probleme de mâine în România".

Pornind de la o concepţie realistă, Prof. Protopopescu ţine să se precizeze dintr'un început că problemele de viitor în România, în ansamblul lor cultural, politic, social şi econo-

mic nu urmează să capete în discuţiile noastre o <u>soluţie tehnică</u>, căci ar fi o naivitate a crede că, odată întorşi acasă, vom putea înnoda firele acolo unde erau ele în 1944.

Prin această prizmă realistă, el analizează o serie întreagă de probleme esenţiale din diferite domenii, care se vor pune statului şi poporului român, când va scutura el însuşi jugul impus de cei fără Dumnezeu.

Profesorul Protopopescu îşi termină comunicarea cu o notă plină de melancolie şi cu presimţiri abia reţinute. Decepţiile pe care le-a avut, el şi soţia sa, D-na Ileana, o luptătoare legionară exemplară, explică această tristeţe. Dar aceste amărăciuni nu l-au împiedicat să reflecteze adânc asupra problemelor de bază a Mişcării Legionare şi să le aştearnă pe hârtie, cu speranţa că vor fi de folos Mişcării Legionare care, mai devreme sau mai târziu, va birui dacă va merge pe linia de foc trasată de Căpitan şi toţi martirii noştri.

Tot aici reproducem şi un scurt "<u>Memoriu pentru solidaritatea românească</u>" în exil.

Aprilie 1976

Constantin Papanace

Partea I

CATEHISM LEGIONAR

nic nu urmează să capete în discuțiile noastre o soluție tehnică, căci ar fi o naivitate a crede că, odată întorși acasă, vom putea înnoda firele acolo unde erau ele în 1944.

Prin această prismă realistă, el analizează o serie întreagă de probleme esențiale din diferite domenii, care se vor pune statului și poporului român, când va scutura el însuși jugul impus de cei fără Dumnezeu.

Profesorul Protopopescu își termină comunicarea cu o notă plină de melancolie și cu presimțiri abia reținute. Decepțiile pe care le-a avut, el și soția sa, D-na Ileana, o luptătoare legionară exemplară, explică această tristețe. Dar aceste amărăciuni nu l-au împiedicat să reflecteze adânc asupra problemelor de bază a Mișcării Legionare și să le aștearnă pe hârtie, cu speranța că vor fi de folos Mișcării Legionare care, mai devreme sau mai târziu, va birui dacă va merge pe linia de foc trasată de Căpitan și toți martirii noștri.

Tot aici reproducem și un scurt "Memoriu pentru solidaritatea românească" în exil.

Aprilie 1976

Constantin Papanace

V i z i u n e a v i e ț i i ș i a l u m i i

In mod obișnuit se înțelege prin p o l i t i c ă "arta de a conduce pe oameni". Această definiție echivalează cu reducerea oamenilor la valoarea de turmă. Asta e menirea ciobanului la oi, nu a c o n d u c ă t o r i l o r de popoare.

Politica trebuie să fie realizarea unei viziuni a lumii. In acest înțeles, politica nu mai este rostul unei clici sau a unei pături de oameni legați între ei prin interese de clan, fie că aceste interese sunt de ordin material ori, chiar, spiritual.

Așa privită, problema politicului trebuie să intereseze pe toți cei ce pot să realizeze o astfel de viziune a lumii și pot să ia o atitudine în fața marilor probleme ale vieții.

xxx

Evul mediu a fost stăpânit de "viziunea creștină" a unei lumi pe care păgânismul decadent o descompuse în așa măsură încât zadarnic își căuta o ieșire din marasmul ei de viețuire.

Din această viziune creștină a vieții s'a născut civilizația pe care o trăim noi astăzi.

Când creștinismul a devenit o putere dominantă, când lupta religioasă nu a mai fost una de afirmare a viziunii pe care o inițiase și pe care o promovase, în ambianța creștină, au luat naștere alte probleme, noi viziuni.

Unele din aceste atitudini nici măcar nu constituiau o vi-

ziune a lumii, ci mai curând se puteau caracteriza prin lipsa de viziune, aşa cum a fost celebra atitudine a lui "laissez faire, laissez passer" (a Fiziocraţilor).

Când astfel de atitudini au făcut ca mulţi dintre creştini să fie doar simple numere statistice în registrele de botezuri, şi-a făcut apariţia o nouă viziune a vieţii şi a lumii, viziunea socialistă, o viziune mai mult anticreştină decât o viziune egalitară şi uniformizantă cum se pretindea să fie.

Evanghelia dragostei şi a bunătăţii cată să fie înlocuită cu evanghelia urii şi a revoltei împotriva Dumnezeului creştin al omenirii. Cum această viziune pornea de la materie şi rămânea în materie, ea satisfăcea şi mulţămea pe toţi cei care nu erau capabili să realizeze o viziune superioară, pe toţi cei care, rătăciţi într'o lume fără ideal, îşi căutau propriul lor ideal acolo unde nu era nici unul.

Zămislită acum un secol, a văzut lumina vieţuirii cu şapte decenii mai târziu, pentru ca în treizeci de ani de "realizare" - nici măcar o generaţie! - să se vădească inoperantă chiar pe propria-i linie de trăire.

Era în aceasta fatalitatea legată de o viziune minoră şi inferioară. Această viziune materialistă nu putea să dea nici un fel de satisfacţie năzuinţelor superioare de viaţă legată de spirit şi spiritualitate. Era o nouă "revoltă a îngerilor" pusă la cale, nu de Lucifer, ci de Karl Marx şi tovarăşii săi.

Speculată politiceşte împotriva adversarilor politici, ea a constituit o amarnică dezamăgire pentru cei a căror trăire depăşea, ori căuta să depăşească măruntele socoteli de partid în goana nebună după putere.

Liberalismul politic şi economic crease un ideal de viaţă din avuţie şi îmbogăţire. Socialismul pauperizant şi nivelator, ridicându-se împotriva celor înstăriţi, nu mai putea avea alt ideal decât acapararea puterii. O formă fariseică a aceluiaşi ideal materialist, căci puterea necontrolată şi necontrolabilă a comunismului dă conducătorilor mai multă şi mai puternică avuţie decât toate averile capitaliste. Ea naşte cel mai înspăimântător imperialism.

In aceste condiţii au luat naştere revoluţiile naţionaliste care, dacă nu s'au rezemat în toate cazurile pe viziunea creştină, s'au ridicat împotriva viziunii anticreştine a comunismului internaţional şi cosmopolit.

Astfel, înainte chiar ca comunismul să-şi poată verifica puterea lui de polarizare a maselor, revoluţiile naţionaliste au înfăptuit unitatea naţională a neamurilor. Constituind un act politic, creare statelor naţionale nu a putut totuşi constitui o viziune a lumii căci lipsea în acest act finalitatea indispensabilă oricărei viziuni înalte.

Amestecul de neamuri în marginile aceloraşi hotare era sâmburele viitoarelor destrămări naţionale.

Izbucnirea revoluţiei comuniste în statul alcătuit din "47 naţionalităţi şi 2 grupe de naţionalităţi şi un grup de "alte naţionalităţi"" 1) a produs cutremurarea din care s'au născut marile revoluţii ale lumii în imediata vecinătate a colosului comunist ameninţător.

Având drept ideal ridicarea spirituală a neamurilor, ca mijloc de îndreptare a nedreptăţilor materiale, aceste revoluţii au polarizat imensa majoritate a maselor şi a intelectualilor.

Intre ele, revoluţia legionară reprezintă forma cea mai evoluată, căci ea este o revoluţie spirituală bazată pe viziunea creştină.

Departe de a încerca să niveleze pe oameni după calapodul comunist şi să amalgameze neamurile creând din "Pământ" un nou "Turn a lui Babel", l e g i o n a r i s m u l cată să ridice fiinţa omenească la înţelegerea minunată a rostului divin pe care omul îl are în viaţa lui pământească.

In loc de a crea păduri din sământă de pădureţ, concepţia revoluţionară legionară cată să altoiască pe fiecare suflet virtuţile care vor face din i n s un e r o u.

Un erou al vieţii superioare, fiecare cu darurile pe care i le-a hărăzit Dumnezeu.

Un erou a cărui conştiinţă să-l împingă mereu mai sus, spre mai bine, spre perfecţiunea dumnezeiască a cărui icoană constituie, pentru noi, vieţuirea pe pământ a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

---

1) Johann von Leers, Republica sovietelor, o primejdie mondială. Ed. românească, pag. 119. (După recensământul din 1931 al URSS-ului)

Aceasta este viziune vieţii şi a lumii pe care o îmbrăţişează şi pentru care luptă Legiunea.

xxx

Oamenii nu pot realiza multe "viziuni" ale lumii şi ale vieţii. De altfel, oamenii al căror gând să poată realiza o astfel de viziune sunt ei înşişi destul de rari. Sunt marii profeţi ai omenirii, marii iniţiaţi, creatori de religie. Gânditorii de sisteme - în înţelesul superior al noţiunii de politică - sunt tot atât de rari pentru că se confundă aproape totdeauna cu cei dintâi.

De aceea, "viziunile" pe care le pot avea oamenii despre viaţă şi lume sunt foarte puţine. De două mii de ani lumea albă, căreia îi place să-şi spună "civilizată", realizează viziunea creştină care numără azi aproape jumătate din populaţia întregii planete.

Numai în ultimul veac, oameni cu orizontul limitat şi crescuţi în ura împotriva creştinilor, pe care îi consideră ca eretici ai religiei lor iudaice, deci i u d e i i, au încercat să realizeze o nouă viziune a lumii, viziunea materialistă a socialismului sau a comunismului.

Cu toate scăderile trăirii creştine şi cu toată mulţimea celor cu instincte josnice sau animalice, acestă viziune materialistă nu s'a putut împământeni decât în statul cel mai pestriţ ca populaţie şi cel mai înapoiat ca spiritualitate, în Rusia ţaristă.

Finalitatea acestei viziuni este îndobitocirea oamenilor, nivelarea tuturor şi amalgamarea popoarelor într'un internaţionalism care tăgăduieşte orice menire specifică a neamurilor.

La înălţimea acestei finalităţi este şi fundamentul filozofic al viziunii: "Materialismul istoric şi materialismul dialectic".

Marii şi tulburătoarei întrebări: "Pentru ce trăim?" comunismul dă un răspuns care ne coboară în rândul dobitoacelor: "Pâinea".

x x x

M a t e r i a l i s m d i a l e c t i c

"Adevărul nu poate fi niciodată abstract, adevărul nu poate fi decât concret" (Karl Marx), este o enunţare pe cât de arbitrară pe atât de absurdă. Această gândire de bază a materialismului dialectic dă "adevărului" o nuanţă de "relativ", atât de categorică, încât îi nimiceşte toate caracterele intrinseci.

Un fapt sau un lucru constituie un adevăr atâta vreme cât el poate fi înţeles şi gândit cu aparatul nostru de percepere şi exprimare, totdeauna la fel. Un adevăr este acelaşi pentru oricine şi oriunde. Sământa încolţeşte şi naşte o plantă şi pentru un om civilizat şi cult, ca şi pentru un sălbatic sau un primitiv. Faptul nu constituie mai puţin un adevăr dacă eschimosul din gheţurile polare nu-l poate realiza cu experienţa l u i, a c o l o. Transpus într'un climat normal, propice pentru germinaţii, eschimosul va trebui să constate adevărul care este concret, dar care pentru condiţiile polare era abstract.

Ceea ce este un lucru pentru anume categorii de oameni rămâne o abstracţiune pentru o alta şi adevărul persistă totuşi să fie adevăr.

Noţiune de "infinit mic" este desigur o abstracţie pentru mintea multor intelectuali. Totuşi nu este un adevăr mai puţin tangibil pentru un matematician care îl poate "integra" în valori foarte precise obţinând astfel din mărimea infinit mică a unui trapez, redus la una din baze, suprafaţa limitată de o curbă. Şi totuşi, "infinitul mic" este un adevăr şi o abstracţie în acelaşi timp. Este atât de mult abstracţie încât uneori e socotit o simplă ficţiune a minţii noastre şi mulţi găsesc o inadevertenţă în însăşi denumirea de "infinit mic". Şi cu toate acestea, acest "infinit mic" este adevărul de bază a întregii discipline matematice numită "Calcul diferenţial".

Rezultatele calculului diferenţial sunt atât de concrete încât este cu neputinţă a crede că ele pot rezulta dintr'o simplă ficţiune, dintr'o abstracţiune. Iată deci că adevărul "infinitul mic" poate fi socotit abstract sau concret după puterea de pătrundere, de înţelegere a minţii care ia contact cu el.

Simbolul $\sqrt{2}$ reprezintă numărul care, ridicat la patrat, dă pe 2. Făcând operaţia aritmetică de extragerea rădăcinii, niciodată nu vom putea determina - prin această operaţie - numărul care, ridicat la patrat, să dea pe 2. Deci $\sqrt{2}$ rămâne un simbol, deci o abstracţie, în sistemul nostru aritmetic de reprezentare a mărimilor. Şi totuşi $\sqrt{2}$ este extrem de concret. Dacă construim un patrat cu latura 1, diagonala acelui patrat - care este cât se poate de concretă - reprezintă tocmai pe $\sqrt{2}$.

Iată prin urmare că adevărul existenţial al lui $\sqrt{2}$ poate fi o abstracţie sau un concret după sistemul de reprezentare. Aritmetic e o abstracţie, geometric un concret. La fel cu celebrul număr π= 3,141592 ..... . Aritmetic este o abstracţie căci nu poate fi reprezentat în nici un fel altul, decât prin π. Geometric este un concret brutal, căci reprezintă raportul dintre lungimea cercului şi diametrul său.

In concluzie, a da adevărului această caracteristică de concret, ca o condiţie esenţială şi intrinsecă de existenţă, este arbitrar şi, cum am văzut din analiza de mai sus, absurd.

Dacă depăşim domeniul atât de material al matematicilor pentru a ne ridica în domeniul de viaţă vom simţi şi mai tare absurdul enunţării principiului de bază al materialismului dialectic.

Pentru simţurile, foarte limitate, ale omului nu există sunete sub 16 vibraţiuni pe secundă şi nici peste 30.000. Şi totuşi sunt gâze minuscule, ca albinele şi furnicile, care simt foarte concret abstracţiunile simţurilor omeneşti. Tot aşa cum placa fotografică poate înregistra,ca foarte concret, abstracţiunea luminii negre.

Şi sunetele pe care nu le auzim şi lumina pe care nu o vedem sunt abstracţiuni şi totuşi adevăruri.

Dacă restrângem fenomenele de viaţă la om, aceeaşi constatare se impune cu privire la adevărurile abstracte.

Fiinţa omenească este sediul a două grupe de fenomene. Fenomene de ordin fizic, b i o l o g i c e, şi fenomene de ordin psihic, s u f l e t e ş t i.

Nimeni - afară de nebuni - nu a încercat să îndrăznească a tăgădui existenţa acestor din urmă.Ele constituesc esenţa şi oarecum simbolul umanităţii.Cine ar putea preciza concretul

acelor simţuri sufleteşti care depăşesc chiar înţelegerea noastră?

S'a putut tăgădui nemurirea sufletului,nu însă existenţa lui. S'a putut tăgădui Dumnezeu, dar nimeni nu a încetat a crede. Căci a crede înseamnă a accepta drept realitate ceea ce ne prezintă simţurile noastre din lumea exterioară nouă. Puterea de a crede, ca şi telepatia, sunt adevăruri care rămân simple abstracţiuni pentru cei care nu le-au trăit,nu le-au încercat. Şi sunt adevăruri certe şi concrete pentru cei simpli şi primitivi, care le-au încercat şi trăit.

M i r a c o l u l, ca simplă urmare a rugăciunii,este pentru cei ce-l tăgăduiesc o abstracţiune şi uneori chiar o aberaţiune. Pentru cei ce l-au constatat, este un adevăr concret, chiar dacă acest adevăr constatat nu poate căpăta nici o explicaţie fiziologică. Existenţa unui fenomen nu poate fi tăgăduită şi nici neglijată dacă posibilităţile actuale ale noastre nu-i pot da o explicaţie pe linia cauzalităţii curente.

Toate adevărurile ce depăşesc limita noastră de înţelegere nu pot fi decât abstracte. Şi cu atât mai abstracte cu cât puterea de intuire este mai redusă. Căci sunt adevăruri gândite, adică deduse pe cale logică, şi adevăruri intuite, adică simţite prin acel imponderabil sufletesc care constituie darul special al alcătuirilor oemneşti.

A tăgădui existenţa acestor adevăruri în numele unui principiu enunţat arbitrar că "adevărul nu poate fi niciodată abstract" este a înlătura jumătatea cea mai bună a trăirii noastre. Căci întreaga civilizaţie a lumii este urmarea trăirii spirituale a omului şi nu a trăirii lui materiale.

Principiul materialismului dialectic,care cată să fie premiza desvoltărilor ulterioare materialiste,poate ademeni numai - de altfel pentru asta a şi fost enunţat - minţile de structură minoră, pentru care i m e d i a t u l este mai esenţial decât însăşi f i n a l i t a t e a.

Această concepţie duce la trăirea improvizată a vieţii. Ea implică cotituri neaşteptate şi neprevăzute, cu acele zdruncinături care dau comoţiile sociale şi zdruncină armonia socială. Ori, numai minţile superficiale pot admite că în imensa şi admirabila armonie cosmică doar vieţuirea omului poate fi lipsită de armonie. Armonia cosmică în care este cuprinsă şi neînsemnata

noastră existenţă este încă un adevăr abstract pe care încercăm a-l înţelege şi a-i stabili legile sub semnul finalităţii.

De altfel însuşi materialismul istoric nu se poate sustrage principiului etern al finalităţii. Mai mult,prin categoricul pe care îl implică, mărturiseşte această finalitate, care este însăşi armonia dumnezeiască a întregului cosmos.Şi,aici apare marea contradicţie a sistemului de gândire materialist.Pe deoparte implică finalitatea, iar pe de alta tăgăduieşte adevărul abstract, adică adevărul ascuns în această finalitate.

Nu este decât o mărturisire a existenţei acestei finalităţi afirmarea că "nu conştiinţa omului determină condiţiunile existenţei sale, ci aceste condiţiuni ale existenţei îi determină conştiinţa". Căci, deşi această idee tăgăduieşte total influenţa spiritualului asupra destinului omenirii şi atribuie materialului, în mod exclusiv, condiţiile evoluţiei, ideea nu implică mai puţin, chiar pe această linie a evoluţiei materialiste, o f i n a l i t a t e. O implică chiar atât de mult încât grupul "evoluţionist" s'a despărţit de grupul "revoluţionar" tocmai pe acestă temă a finalităţii ca o "fatalitate" care trebuie aşteptată şi nu forţată.1)

Acceptând o finalitate, în mod necesar trebuie acceptată ideea unui adevăr preexistenţial, pe care se poate să nu-l cunoaştem, dar către care ne îndreptăm. Acest adevăr preexistenţial care determină condiţiunile vieţii constituie acea "viziune" a lumii şi a vieţii pe care dorim să o realizăm.

Şi, aici stă marea diferenţă dintre comunism şi legionarism. Finalitatea comunistă este materialistă, deci, dacă ea vrea să reprezinte o viziune a vieţii şi a lumii, reprezintă una minoră, inferioară, animalică. Această viziune reduce pe om, cum spune Leonardo da Vinci, la rolul de canal de la gură la closet.

Pentru ca această viziune să-şi poată justifica dreptul ei la viaţă, trebuie să se sprijine pe suporturi filozofice false, ca cele enunţate mai înainte.

Trebuie,mai întâi, să tăgăduiască existenţa adevărurilor abstracte, adică a adevărurilor religioase, - baza vieţuirii spi-

---

1) Maximaliştii-revoluţionari,în frunte cu Marx, Lenin, Stalin, - în ordinea cronologică - au considerat trădători pe "evoluţionişti" minimalişti în frunte cu Karl Kautzky, Plehanov şi alţii care au susţinut că atâta vreme cât, în baza materialismului istoric, societatea se îndreaptă spre o organi-

rituale superioare - şi în al doilea rând,să tăgăduiască influenţa acestei vieţuiri spirituale asupra destinului omenirii.

In comunism, totul "porneşte de la materie şi rămâne în ea".

Comunismul propovăduieşte religia urii şi se bizuie pe arbitrarul dictaturii. Şi, pentru ca acest arbitrar să fie şi mai odios, dictatura nu este a celor aleşi, ci trebuie să fie dictatura proletară, adică a celor mai puţin indicaţi să poată realiza o "viziune" a vieţii şi a lumii.

In opoziţie totală cu această concepţie,legionarismul îmbrăţişează una din cele mai minunate viziuni a vieţii şi a lumii, viziune creştină. Legionarismul nu poate concepe şi nu admite că viaţa se poate trăi improvizat. Viaţa legionară se încadrează în disciplina creştină de trăire, a cărei finalitate este "învierea" cu "judecata de apoi".

Această viziune a lumii şi a vieţii duce la perfectibilitatea fiinţei omeneşti, ridică pe om la o concepţie de trăire care pune în valoare tot ce divinitatea a sădit mai bun şi mai frumos în acest e l e m e n t al creaţiei.

Şi pentru că o "viziune" nu se enunţă numai, ci se trăieşte, legionarismul lui Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul Legiunii, este o trăire legionară.

Aceasta este deosebirea esenţială, principială şi de fapt, între toate concepţiile politice curente şi legionarism.

Legionarismul nu enunţă "viziune" sa, ci o realizează prin "trăire legionară", în comunităţi legionare, aşa cum creştinismul primelor timpuri a realizat "viziunea creştină" prin trăirea creştină" în "comunităţile creştine".

In acest înţeles, a spus Căpitanul: "Legiune este o scoală şi o oaste".

xxx

Celalt mare principiu de baza al comunismului - temelia doctrinei materialismului istoric - "nu conştiinţa omului determină condiţiunile existenţei sale,ci aceste condiţiuni ale exis-

---

zaţie socialistă, nu mai e nevoie de revoluţie, evoluţia ducând fatal - ca o finalitate - la aceasta.

tenţei îi determină conştiinţa", cată sub această formulă generică să ascundă cea mai grosolană viziune a lumii.Căci,în fond, această enunţare are un singur înţeles şi anume: întreaga viețuire a omenirii stă sub semnul materiei, singura care hotărăşte destinul omenirii. Contradicţia cu ceeace vădeşte istoria este atât de vizibilă încât nu ar mai trebui nici o discuţie.

Tăgăduirea atât de categorică a influenţei spiritului asupra destinului omenesc est de un ridicol pueril pentru orice om care se gândeşte că aproape două miliarde de suflete c r e d altfel. De altmintrelea nici măcar cele 17o de milioane de locuitori ai URSS-ului nu au renunţat la credinţa lor creştină,care este s p i r i t u a l i t a t e.Desigur,3 milioane de membri ai partidului comunist din Rusia, şi poate încă pe atât în restul lumii, pot arbora ateismul, dar aceasta încă nu înseamnă că ei sunt convinşi de adevărul principiului enunţat şi că tăgăduiesc "influenţa spiritului".

Nu numai că URSS a îngăduit din nou fiinţarea bisericii creştine, nu numai că jidovii, promotori ai comunismului, nu au renunţat niciodată la religia lor,dar înşişi comuniştii militanţi fac uz de propagandă şi de doctrină filozofică pentru cauza lor. Ori, ce înseamnă propaganda şi doctrina filozofică, pe care o enunţă, decât mărturisirea indirectă a influenţei spiritualului asupra destinului omului şi al omenirii? Căci, dacă spiritualul nu poate influenţa destinul omenirii şi dacă orice act de conştiinţă al omului este determinat exclusiv de condiţia lui economică, orice doctrină şi orice propagandă sunt iluzorii şi, în acest caz, nu rămâne decât să aşteptăm ca "soarta" să-şi împlinească ciclul ei, pe care nimic nu-l poate schimba.

De altmintrelea acest punct de vedere s'a impus cu atâta necesitate încât a constituit motivul pentru care minimaliştii sau despărţit de maximalişti, refuzând şi refulând ideea revoluţiei şi aşteptând ca evoluţia să-şi împlinească mersul.Evident că această atitudine a evoluţioniştilor, dictată de nevoia de a evita o contradicţie atât de flagrantă,nu a îndepărtat întru nimic şi nu a atenuat eroarea grosolană a materialismului istoric.

Ceea ce a constituit permanent elementul diferenţial, caracteristica fundamentală a fiinţei omeneşti,a fost tocmai aceas-

tă trăire spirituală care a determinat în toate timpurile istorice sensul evoluţiei omeneşti. Iar civilizaţia pe care o trăim noi astăzi poartă, întreagă, pecetea spiritualităţii creştine.

Desigur, condiţia materială va putea determina în sufletele slabe reacţiuni deosebite. Dar nu judecata care variază cu digestia ne interesează,când este vorba de destinul omenirii.Nu vom tăgădui că foarte mulţi trăiesc prin şi pentru burtă. Dar iarăşi, nu putem să nu constatăm că destinul omenirii a fost îndrumat de alţii decât de aceştia sau de teoreticienii lor, materialişti istorici ori dialectici.

Omenirea a trăit şi continuă să trăiască sub imperiul spiritualităţii marilor iniţiaţi,care nicicând nu au promovat altceva decât trăirea spirituală a omului.Faptul că excrescenţe sociale au putut împinge o parte a omenirii spre materialism nu vădeşte de loc nici lipsa de spiritualitate a trăirii şi nici necesitatea imperioasă a materialismului.

Singura concluzie care se poate trage din aceste împrejurări este aceea că, în acele timpuri şi în acele locuri realizarea viziunii vieţii şi lumii a încetat de a ma fi activă.

x x x

R e a l i z a r e a v i z i u n i i l e g i o n a r e

O viziune a lumii şi a vieţii nu înseamnă numai enunţarea unui anume punct de vedere. Şi, mai departe, o asemenea viziune nu înseamnă nici numai a c c e p t a r e a unui anume s e n s d e v i a ţ ă cu o anume f i n a l i t a t e a ei. O astfel de acceptare trebuie să implice neapărat identificarea în măsură cât mai mare a întregii vieţuiri cu acea viziune.

Un ins care concepe că viaţa trebuie trăită m o r a l o face cu necesitatea imperioasă a propriei vieţuiri morale. Altfel, viziune lui nu este o viziune, ci o simplă farsă. Viziunea adevărată a lui nu este moralitatea, ci oportunitatea. Tot aşa

de bine poate susţine orice idee la preţ în bursa ideologică, iar el să trăiască improvizat, ceea ce-i convine în acel moment.

Astfel de atitudini nu realizează o viziune a vieţii şi a lumii.

A realiza o viziune a vieţii înseamnă a nu pierde niciodată din vedere finalitatea acelei viziuni.

Tot aşa, o viziune a vieţii nu înseamnă reguli de viaţă. Unele religii au făcut acest lucru şi au prescris, ca mozaismul şi mahomedanismul, reguli de igienă individuală şi socială.

O viziune a vieţii implică înţelesul superior al rostului vieţii ce ni s'a dat, deci o f i n a l i t a t e.

Creştinismul realizează în acest sens o adevărată viziune. Finalitatea viziunii creştine este, cum am spus-o mai înainte, î n v i e r e a şi j u d e c a t a d e a p o i.

Realizarea viziunii creştine înseamnă pregătirea pentru această finalitate.

Deci, o trăire care vrea să realizeze o viziune a vieţii va avea în considerare nu i m e d i a t u l, ci f i n a l i t a t e a.

A trăi imediatul este a trăi viaţa, improvizat şi marginal cu toate urmările fatale ale acestui oportunism.

Este drept că viaţa de toate zilele, în viaţa profesională, pe linie materială, meşteşugarii trebuie să trăiască imediatul, adică clipa în care lucrează. Altfel, piesa pe care o lucrează ar fi cu siguranţă greşită. Şeful de echipă însă nu trăieşte momentul, ci trăieşte ziua întreagă, căci seara el trebuie să strângă şi să predea mai departe, în fabricaţie, piesele pe care echipa lui le-a confecţionat. Şeful de atelier trăieşte o săptămână, poate două înainte, căci el va trebui la capătul acelui termen să predea un anume lucru hotărît de programul şefului de fabricaţie, care trăieşte înainte întregul termen de livrare a comenzii. Directorul tehnic va trăi înainte un an reprezentând programul exerciţiului bugetar, iar directorul general va trebui să trăiască poate un lustru sau un deceniu, din nevoia de a prevedea întreaga evoluţie a industriei pe care o conduce.

Pe linia materială desigur că se poate şi este necesar să se trăiască imediatul, cu acele prelungiri pe care fatal le implică însărcinarea fiecăruia.

Cu cât răspunderea e mai generală, cu atât imediatul se prelungeşte în timp. Insă niciodată el nu elimină o anume finalitate. Căci şi meşteşugarul şi şeful de echipă, până sus la directorul general au în vedere finalitatea piesei, comenzii, fabricaţiei, industriei.

Cu atât mai puţin deci, este îngăduit a pierde din vedere finalitatea în rostul trăirii vieţii dincolo de profesia care ne hrăneşte, în vieţuirea colectivă, în familie, în societate, în neam, în omenire şi în sensul superior al înţelegerii vieţii ce ne-a fost dată.

Căci nu este suficient să trăim ceea ce înţelegem, ci trebuie să ne străduim să înţelegem ceea ce trăim.

Deci, a realiza o viziune a vieţii înseamnă a trăi în desăvârşită armonie cu concepţia acelei viziuni, nu în respectul şi grija imediatului, ci cu grija permanentă a finalităţii.

Fără această preocupare nu vom reuşi să realizăm viziunea lumii, ci doar să o acceptăm, temându-ne de ea sau respectând-o.

De bună seamă, un om care se teme de lege şi o respectă este un cetăţean onorabil. Nu este însă de ajuns.

Marea majoritate a oamenilor admiră şi respectă eroismul. Cultul eroilor face parte din manifestările solemne şi colective. Desigur, este o atitudine împotriva căreia nu se poate spune nimic. Dar nu e de ajuns.

La ce va folosi această proslăvire a eroilor dacă, în actele noastre, noi înşine nu vom da dovada de eroism.

Cultul eroilor n u e s t e u n t r i b u t d e r e c u n o ş t i n ţ ă pentru eroi, ci o ş c o a l ă de eroism pentru urmaşii lor. Ar fi o datorie prea uşor plătită, dacă ne-am mulţămi cu acest cult, şi ar fi o inadvertenţă din cele mai dureroase, dacă pe mormintele eroilor noştri noi ne-am ridica într'o vieţuire laşă şi perfidă.

Dincolo de respectul eroilor, dincolo de cultul lor, se cere r e a l i z a r e a eroismului pe care îl proslăvim la zile mari. Numai trăind pe linia de realizări, vom îndeplini ceea ce am "visat" în viziunea noastră despre viaţă şi lume.

Când, jurând pe legea Moţa-Marin, elitele legionare au hotărît să trăiască în sărăcie, nimeni n'a înţeles că legionarul trebuie, în mod necesar, să umble cu haina ruptă în coate, ci că în realizarea "viziunii legionare" să lupte din toate puterile

împotriva i s p i t e i ademenitoare a bogăţiei şi a îmbuibării. Numai astfel se poate realiza acea minunată idee a jertfei de sine, care stă la baza concepţiei legionare.

Eroismul legionar şi jertfa de sine legionară nu au fost şi nu sunt simple enunţări etice şi creştine, ele sunt elemente de trăire legionară pe care legionarii le-au realizat în trăirea lor în cuib.

De bună seamă, nu este o trăire uşoară, care se impune de sine. Tocmai din această pricină e nevoie de trăire în "comunitate legionară" aşa cum primii creştini au trăit în comunitatea creştină.

Eroismul în faţa vieţii - cum am mai spus-o în altă parte - este cu mult mai greu decât eroismul în faţa morţii.

xxx

Oamenii nu trăiesc laolaltă în legături întâmplătoare. Ei se grupează în acele entităţi de sânge şi credinţă care alcătuiesc neamurile. Din cele mai vechi timpuri şi până azi, oamenii au trăit şi au respectat sângele şi credinţa. De la familie la trib, de la trib la cetate,de la cetate la naţiune, extinderea s'a făcut pe măsură ce numărul celor de un sânge şi de o credinţă s'a mărit. Şi dacă va fi ca, odată, întreg pământul să fie stăpânit numai de o singură entitate, va fi de acel neam care va fi ştiut să-şi păstreze mai curate,mai neîntinate, sângele şi credinţa.

Fiecărui neam i s'a hărăzit o m e n i r e, o f i n a l i t a t e a vieţuirii lui. Neamul care n u se va pătrunde de viziune vieţuirii sale şi n u o va realiza întru finalitatea ce i-a fost menită, va dispare aşa cum dispar din pajişte toate acele flori care an de an sunt cosite înainte de a li se coace sămânţa. Ele trăiesc numai atâta vreme cât puterea rădăcinii din pământ mai poate da noi vlăstare. Când această putere s'a istovit şi nu a fost înlocuită cu o plantă nouă,din sămânţă tânără, viaţa ei a încetat.

Neamurile trăiesc din puterea trecutului, din vlaga prezentului şi din împrospătarea viitorului.

Dacă se rupe legătura dintre aceste trei verigi ale vieţuirii, se rupe însăşi viaţa. De aceea, între tradiţia voevodală a strămoşilor, între lupta eroică de azi a celor ce trăiesc în cultul acestei tradiţii şi între creşterea tinerelor generaţii nu trebuie să se piardă nici o clipă legătura.

Aşa cum creştinismul s'a înfăptuit prin realizarea "Cuvântului" Mântuitorului, legionarismul trebuie să se înfăptuiască prin realizarea cuvântului Căpitanului.

Nu este legionar cel ce a stat neclintit în afara vârtejului de desmăţ şi ticăloşie,el va putea doar să devină un bun legionar. Şi asta numai atunci, când la curăţenia lui sufletească va adăuga hotărîrea nestrămutată de a realiza viziunea legionară în întregul ei.

Faptul de a cunoaşte cuvântul Căpitanului şi de a-l admira vădeşte numai bunacredinţă şi conştiinciozitatea cuiva.Dar aceasta nu este de ajuns pentru a fi bun legionar. Un bun legionar se va strădui zi de zi, ceas de ceas,clipă de clipă să realizeze, în orice act al vieţii lui, învăţătura legionară.

Faţă de viaţa de toate zilele,în raport cu vieţuirea curentă a oamenilor, vieţuirea legionară, cu viziunea legionară, este o revoluţie. Ori, o revoluţie nu înseamnă o atitudine critică. O revoluţie înseamnă înlăturarea unui sistem şi înlocuirea lui cu altul.

Nu schimbarea înăuntru a aceloraşi concepte, ci schimbarea conceptelor însăşi şi substituirea de noi concepte în locul celor vechi.

Din această pricină, trăirea legionară este eroică, trebuie să fie eroică. Ea pretinde ruperea de o trăire care e bolnăvicioasă, pentru a realiza trăirea cea nouă, trăirea sănătoasă.

Pentru acest sfârşit, trăirea legionară trebuie realizată în "comunităţi legionare", în duhul "viziunii legionare".

Ruperea de trăirea bolnăvicioasă de până acum nu înseamnă în mod necesar şi ruperea de cei ce nu sunt legionari.

Legiunea este "o oaste" , dar este şi "o şcoală".

Este o şcoală pentru cei ce s'au alăturat ideii legionare. Este o şcoală pentru tineretul încă neorientat şi care nu se găseşte întinat de nici unul din păcatele lumii vechi. Cu acest

tineret crescut în viziunea legionară se va realiza revoluţia spirituală legionară. Dar, în acelaşi timp, Legiunea este o şcoală şi pentru acei oameni de treabă ce fără a fi legionari sunt în stare să devină.

Nu trebuie să uităm că dragostea, care stă la baza ideii legionare, ne cere să iubim pe oameni.

Ca să-i putem iubi, trebuie să-i cunoaştem. Ne vom strădui deci, să cunoaştem pe cei de un sânge şi de o credinţă, căci ei sunt plămadă din acelaşi aluat cu noi şi pot fi mâine tot atât de buni ca noi.

Nimeni însă nu se aruncă în apă, când nu ştie să înoate. Deci nu oricine îşi poate lua răspunderea de a păşi limitele comunităţii legionare pentru a se amesteca între ceilalţi. După cum apa râurilor, care se varsă necontenit în mare nu reuşeşte niciodată să îndulcească apa mării - cum spune Căpitanul - ci dimpotrivă şi apa dulce devine sărată, tot aşa se poate ca cei mai slabi dintre noi să lunece dincolo de trăirea legionară şi să se piardă.

De aceea, prieteniile alese dintre nelegionari trebuiesc cu băgare de seamă controlate. De aceea, orice legionar trebuie să ştie că există un minimum de condiţiuni de la care ideea legionară nu se poate abate, fără a compromite cu desăvârşire realizarea viziunii legionare.

Este un catehism pe care orice legionar trebuie să-l aibă permanent în minte şi în suflet, pentru a nu se lăsa păcălit de idei sofistice, care caută să ne abată de la linia noastră de trăire.

Când Căpitanul a înfiinţat prima "Familie legionară", i s'a pus în mod naiv, sau perfid - ceea ce este totuna de primejdios - întrebarea dacă această familie legionară nu înseamnă comunism. Căpitanul a răspuns lămurit: "N u." Comunismul îmbrăţişează pe cei umili "din u r ă pentru cei ce au, iar noi din d r a g o s t e pentru cei ce nu au".

"Comunismul porneşte de la materie şi rămâne în ea, legionarismul porneşte de la ideea creştină şi se ridică cu ea".

Iată deci, că dincolo de aparenţe trebuie să avem permanent în vedere mobilul care ne îndeamnă, care ne îmboldeşte la o anume acţiune. Acest mobil, acest resort interior, care determină actele vieţii noastre, trebuie să fie totdeauna şi necondiţionat un criteriu de viaţă legionară.

Deci, când cineva întreprinde o acţiune, când ia o atitudine, trebuie să ne întrebăm, în primul rând, care este mobilul care îl determină la acea atitudine, la acea acţiune.

Căpitanul lămurea odată că, pentru ca o acţiune să fie întreprinsă de un legionar, "ea trebuie să fie plăcută lui Dumnezeu, să fie folositoare neamului, să nu dăuneze Legiunii şi în cele din urmă şi celui ce o face".

Iată scara de ierarhizare a criteriilor legionare. Iată ceea ce distinge categoric o acţiune legionară de acţiunea oricărui politician, de acţiunea unui comunist.

Numai cu această grijă permanentă de rostul şi înţelesul fiecărui act, se poate realiza o viziune.

Numai cu grija permanentă de a nu pierde din vedere criteriile legionare, vom realiza "viziunea legionară".

x x x

C r i t e r i i d e V i a ţ ă l e g i o n a r ă

Prin caracterul ei de revoluţie spirituală, Mişcarea tinde implicit la schimbarea c r i t e r i i l o r de viaţă.

Măreţia vieţuirii omului stă n u în existenţa sa biologică - adevărată minune de creaţie - cât în interpretarea pe care el o dă acestei vieţuiri. Privind viaţa - intuind-o şi gândind-o în acelaşi timp - omul alege din multiplele ei înfăţişări pe u n a. Această alegere implică criterii. După aceste criterii trebuie judecată atitudinea de viaţă şi deci omul.

Nu trebuie însă să ne înşelăm. O atitudine înseamnă unul din felurile în care omul poate răspunde marilor probleme ale vieţii. Dar atitudinea, ca atare, poate fi irelevantă dacă nu cunoaştem resorturile intime care o determină, dacă nu cunoaştem deci criteriile. (Aşa scriam, acum câtva timp în urmă, unor camarazi care îmi puseseră o întrebare în legătură cu trăirea legionară.)

Măreţia vieţuirii legionare stă în măreţia interpretării pe care legionarul o dă acestei vieţuiri. Căpitanul a spus foarte lămurit, când a definit "Ţelul Neamului", care este interpretarea vieţii pe care o trăim: I N V I E R E A. Aceasta este finalitatea viziunii creştine a vieţii şi în această viziune, cu această finalitate, trăieşte legionarul.

Din a c e a s t ă pricină, revoluţia legionară este o revoluţie spirituală.

Revoluţionând structura sufletească a omului care, depărtându-se de creştinism, a decăzut în materialism şi prin aceasta în egoism, vom ridica din nou umanitatea spre culmile ei de strălucire. Ori aceasta nu se poate face decât în credinţa nestrămutată, că întreaga noastră viaţă pe pământ nu este decât pregătirea pentru viaţa cealaltă.

Cum şcoala primară este pregătirea, prin ştiinţa de a scrie şi a socoti, către şcolile mai înalte care ne vor da alte mulţămiri, mai mari şi mai adânci decât cunoaşterea alfabetului şi a tablei de înmulţire, tot aşa viaţa pe pământ este îndrumarea

spre o perfecţiune cât mai desăvârşită a fiinţei noastre omeneşti.

Luându-ne la întrecere cu noi înşine, şi nu cu vecinul, vom fi zi de zi mai buni, mai perfecţi întru suprema finalitate care este j u d e c a t a d e a p o i.

Un om "mai bun", un om "mai drept", un om "mai perfect" va îndrepta toate relele de care suferă astăzi omenirea, fără a implica nici una din lozincile de ură ale comunismului care nu crede în nimic decât în materie.

Iată primul criteriu al unui bun legionar: c r e d i n ţ a î n D u m n e z e u. Credinţa în Cuvântul Mântuitorului şi s t r ă d a n i a de a-l împlini.

Am arătat în altă parte ridicolul acelora care tăgăduiesc pe Dumnezeu şi sărăcia de duh a celor ce nu pot crede. Noi îi compătimim şi adăugăm că nu vor putea fi niciodată buni legionari. Acest criteriu, al credinţei în Dumnezeu, este cel dintâi şi el ne desparte total de cei ce nu pot crede, oricare ar fi aparenţa celorlalte fapte ale lor. Vor putea fi oameni de ispravă, îi vom preţui ca atare, dar nu vom putea niciodată spune că sunt perfecţi legionari. Viziunea vieţii legionare implică în mod necesar această finalitate, prin realizarea căreia numai, vom realiza revoluţia şi biruinţa legionară. Oricât de frumoase ar fi vorbele, oricât de eroice faptele, oricât de mareţe intenţiile, lipsa de credinţă în Dumnezeu emasculează sufletul. Se zice că şi iadul ar fi pavat cu intenţii bune.

A crede în Dumnezeu, prin simpla mărturisire a Lui, nu este însă de ajuns. A crede în Dumnezeu nu este totuna cu frica de pedeapsă sau nădejde de răsplată. A crede în Dumnezeu înseamnă a r e a l i z a C u v â n t u l D o m n u l u i î n t r u r i d i c a r e a n e a m u r i l o r. Numai când trăirea noastră îmbracă formele şi realizează învăţăturile Mântuitorului, numai atunci suntem creştini. Altfel suntem în marginea creştinismului.

Numai când această credinţă în Dumnezeu ne duce la cunoaşterea Cuvântului Său şi la împlinirea învăţăturilor Sale, mărturisirea lui Dumnezeu este într'adevăr criteriu de credinţă şi, în consecinţă, criteriu de legionarism.

După cum Mântuitorul este alfa şi omega,începutul şi sfârşitul, tot aşa s'ar putea spune, că această credinţă în Dumnezeu este primul şi ultimul criteriu de viaţă.

Dar, pentru rosturile pământeşti ale omului, pentru lămurirea întocmai a primului criteriu,este nevoie de precizat şi alte forme de manifestare ale vieţii cu criteriile lor aferente.

Este drept că din primul decurg şi celelalte.

xxx

Decurgând din învăţătura creştină şi fiind pe linia realizării omului "mai bun", a omului "mai drept", una din înfăţişările legionarismului şi una din cele dintâi trăsături ale lui este <u>d r a g o s t e a</u>. Legionarul <u>nu urăşte</u>, legionarul <u>iubeşte</u>. El din dragoste pentru oameni lucrează aşa cum o face.

Legionarismul vrea dezlegarea problemei iudaice, <u>n u din ură de rasă</u> împotriva jidovilor, ci din dragoste de dreptate pentru cei împilaţi de ei. Dacă alt neam decât al nostru ar fi ameninţat ca şi noi de primejdia jidovească,legionarii ar manifesta aceeaşi îngrijorare, acelaşi antisemitism.Şi dacă alt neam decât jidovii ar face ce fac ei, noi nu am fi antisemiţi şi am fi împotriva acelui neam care împilează pe altele şi în deosebi care ne împilează pe noi.

Odată, întorcându-se Căpitanul din Moldova, trenul cu care călătorea s'a înzăpezit în apropiere de Râmnicul-Sărat şi au trebuit să rămână în câmp aproape o zi. Legionarii care îl întovărăşeau s'au dus pe jos, prin viscol,şi au adus dintr'un sat apropiat alimente. Ţaranii au dat legionarilor mult mai mult decât le-ar fi trebuit pentru o masă.La reîntoarcere Căpitanul a dat ordin să se împartă mâncare la toţi cei din vagon. Cum între călători erau şi câţiva jidani, legionarii au întrebat pe Căpitan: "<u>Şi lor</u>?". - "<u>Da</u>", a răspuns scurt Căpitanul, care, în viaţa lui, nu a avut de-a face, nu a stat de vorbă cu un jidan.

De bună seamă, această dragoste de oameni şi purtarea Căpitanului, în numele acestui principiu creştin, nu poate justifica cu nimic acele legături interesate,de afaceri şi cu atât mai puţin acele legături criminale ale politicienilor care au lăsat pradă întregul nostru neam pe mâinile jidovilor . Dintr'un principiu atât de curat şi de frumos nu se poate face, prin interpretare machiavelică,o justificare a ticăloşiilor şi a tâlhăriilor trădătorilor de neam.

C a p a c i t a t e a d e d r a g o s t e a unui om determină puterea lui de polarizare. Un om care poate iubi va strânge totdeauna în jurul lui pe alţii care poate au multă nevoie de această dragoste. Şi, "unde-s doi puterea creşte şi duşmanul nu sporeşte".

Dragostea adevărată nu e capabilă de nedreptate.Şi aceasta este un lucru esenţial pentru îndreptarea tuturor relelor. Gândiţi-vă la judecata lui Solomon şi la atitudinea mamei care-şi iubea copilul.

Este de prisos să arătăm că dragostea nu e totuna cu slăbiciunea sau cu patima.

Dragostea de oameni trebuie să pornească din dragostea de dreptate, căci numai atunci dragostea noastră nu va fi pătimaşă sau oarbă."Dragostea nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr", spune apostolul Pavel. "Dragostea este un element de cunoaştere", a spus filozoful Nae Ionescu.Iar Prof. Dr. N. Paulescu ne învaţă că "legea supremă care conduce societăţile la oameni şi la animale este iubirea".

Cine n u din dragoste face un bine, îl face interesat. Şi cine nu-l face din dragoste, nu poate fi legionar.Din u r ă lucrează comuniştii, nu noi.

xxx

Fiecare i n s îndeplineşte în societate un r o l social. De la umilul măturător până la cel mai înalt dregător , fiecare are de împlinit o datorie,fiecare este o rotiţă în imensul mecanism al vieţii colective. Dacă o singură rotiţă nu funcţionează cum trebuie, întregul mecanism merge rău. Şi cum

acest mecanism este alcătuit în vederea bunei stări a tuturor, dacă el nu va funcţiona cum trebuie, buna stare a tuturor se va resimţi şi va suferi.

Iată deci o condiţiune esenţială ca, într'o societate organizată, fiecare să-şi facă datoria sa cât mai bine cu putinţă. La gradul de civilizaţie în care a ajuns societatea modernă, fiecare treabă e făcută de un om de meserie, de un specialist.

In vremurile patriarhale, când nevoile de viaţă curentă erau mai puţine şi mult mai simple, rolul specialistului era şi el foarte redus. Azi putem spune că celula socială a vieţii colective este s p e c i a l i s t u l. Aproape pentru fiecare nevoie, s'a creat o profesie. Astfel, întreaga viaţă colectivă se găseşte condusă, realizată de specialişti. In aceste condiţii, realizarea unei bune, unei normale vieţuiri este încredinţată şi depinde de specialiştii profesiunilor. Din pricina adâncii specializări, fiecare profesie rămâne în afara câmpului de pricepere a altei profesiuni. Specialistul este stăpânul absolut al profesiei sale.

Orice putere însă implică răspundere. Această mare putere ce-i revine specialistului implică şi o mare răspundere.

Când cineva merge la doctor şi-şi încredinţează viaţa sa ştiinţei lui medicale, o face în baza încrederii totale ce o are în priceperea şi etica lui profesională. Dacă priceperea specialistului poate suferi scăderi - după darurile fiecăruia - etica profesională trebuie să rămână totdeauna neîntinată de nici o bănuială, de nici o umbră de îndoială.

Etica profesională este reflexul conştiinţei profesionistului în exercitarea profesiei lui. Fără această conştiinţă nu este posibilă realizarea nici unei viziuni. Căci conştiinţa este scrutarea neîngăduitoare a mobilelor care hotărăsc o acţiune.

In viaţa legionară, care tinde la revoluţionarea spirituală a actualei trăiri, conştiinţa nu poate şovăi, etica profesională nu poate avea nici un fel de scădere.

Etica profesională a legionarului va oglindi conştiinţa sa şi prin asta, hotărîrea lui neînfrânată de a birui.

La deschiderea comerţului legionar, Căpitanul spunea : am dat bătălia eroismului şi am biruit în lupte, în prigoane, în

închisori şi în lagăre; am dat bătălia muncii şi am biruit în tabere şi în şantiere. Acum dăm bătălia corectitudinii şi vom birui şi în ea.

Această corectitudine nu este altceva decât etica profesională de care am vorbit.

Specialistul legionar nu este profitorul profesiei sale. El nu face din profesia pe care a îmbrăţişat-o, oricât ar fi de specialist, un obiect de speculă. El se consideră sclavul menirii sale profesionale. Strălucirea sa profesională nu are ca ţel îmbogăţirea sau specularea, ci ridicarea renumelui şi reputaţiei profesiei pe care o serveşte. Numai cu slujitori călăuziţi de etica profesională, o profesiune îşi capătă renume şi lumea are încredere în ea. Numai cu judecători călăuziţi de etica profesională, lumea are încredere în justiţie.

Când un ziarist va fi călăuzit de etica profesională, lumea va avea încredere în cuvântul său şi în profesia sa de ziarist. Atunci toţi vor fi siguri că în dosul unei acţiuni prin presă nu se ascunde nici un şantaj, nici un interes meschin de ordin politic sau de ordin personal. Presa îşi va face astfel datoria de educatoare şi îndrumătoare a opiniei publice.

Şi acelaşi lucru pentru profesori, pentru medici, pentru funcţionari ş.a.m.d. .

Căci, etica profesională merge dincolo de îndatoririle momentului, ea caută finalitatea acţiunii.

Pentru a ne da seama de prăbuşirea morală în care societatea de azi a căzut, cercetaţi şi număraţi câţi demnitari îşi dau demisia din postul ce ocupă, atunci când nu sunt la înălţimea obligaţiilor ce li se cer. Dimpotrivă, fiecare se luptă din răsputeri şi cu mijloacele cele mai nedemne, cele mai amorale, dacă nu de-a dreptul imorale, ca să-şi păstreze funcţia pe care nu o merită. Gândiţi-vă numai la cazul destul de recent al ministrului inginer Tudor Ionescu şi, subsecvent, al tovarăşului său de ministeriat de la justiţie, care a dat un ucaz de amnistie ruşinos, pentru a-l salva pe cel dintâi de rigorile legii.

Desigur, un ministru de justiţie, chiar dacă e comunist şi îl cheamă Pătrăşcanu, nu poate da un decret de amnistie, căci acest act trebuie să fie guvernat de etica profesională, care nu poate îngădui ca prerogativele ministeriale să se exercite

altfel decât în cea mai bună şi mai desăvârşită corectitudine. Iată deci un mare criteriu de viaţă legionară : e t i c a p r o f e s i o n a l ă.

xxx

O revoluţie se realizează prin luptă. O luptă implică luptători. Un luptător învinge sau e învins. Orice luptător conştient ştie aceasta şi totuşi nu fuge de luptă. El face jertfa de sine, care este necesară pentru biruinţa pe care o urmăreşte.

P u t e r e a d e j e r t f ă este deci esenţială pentru un luptător. Nu trebuie nici o clipă însă să uităm că un bun luptător poate fi dincolo sau dincoace de baricade. Deci puterea de jertfă fiind un atribut al luptătorului, nu este specific legionară. Putere de jertfă pot avea şi comuniştii în calitatea lor de luptători. Prin urmare, pentru ca această trăsătură să constituie o caracteristică legionră, este important să ştim, în prealabil, mobilul care animează pe luptător şi deci, în care scop se face jertfa de sine.

Puterea de jertfă poate fi animată numai de spiritul de aventură - Allain Gerbault, care a trecut singur într'o barcă Atlanticul - sau de o credinţă - martirii creştini au murit, lapidaţi sau crucificaţi, pentru mărturisirea credinţei lor.

Se poate ca cineva să aibă o credinţă, dar nu şi puterea de a se jertfi pentru ea. Galileo Galilei credea că "e pur si muove", dar nu a suit rugul pentru credinţa lui.

Puterea de jertfă, pentru a fi sublimă, trebuie să slujească un ideal înalt, o viziune mare. Altfel, vom crea mercenari. Iar dintre aceştia se recrutează trădătorii.

Prin urmare, pe această linie, criteriul nostru se enunţă astfel : p u t e r e d e j e r t f ă l e g i o n a r ă.

Această putere de jertfă legionară implică cunoaşterea învăţăturii legionare, pentru a nu cădea în greşeală, pentru a nu putea fi ademenită de duşmanii noştri, care vor căuta să exploateze acest minunat dar. Nu uitaţi că şi azi sunt legionari

care dau cotizaţii şi merg de-a dreptul la Siguranţă numai din această pricină. Nu valorează mai puţin jertfa pe care ei o fac, dar aduce mai puţin serviciu şi face mai mult rău. Şi asta numai din pricina unuia singur care nu mai este pe linia de credinţă legionară.

xxx

De aici rezultă nevoia neapărată de a lega puterea de jertfă de un alt criteriu de viaţă legionară, de c r e d i n ţ a l e g i o n a r ă.

Credinţa legionară poate fi privită sub două aspecte deosebite. Sub acel al cunoaşterii învăţăturii legionare, adică a doctrinei care stă la baza revoluţiei legionare şi sub acela al devotamentului neşovăitor pentru cauza legionară.

Amândouă la un loc, formează legionarul desăvârşit.

Se poate însă întâmpla ca nu amândouă aceste înfăţişări să fie la aceeaşi înălţime. Se poate ca cineva să cunoască perfect doctrina şi totuşi în toiul luptei să şovăie. După cum se poate ca altul să creadă neclintit în soarta biruitoare şi în menirea dumnezeiască a legionarismului fără ca totuşi să poată adânci, în tot înţelesul ei, doctrina. Aceştia sunt bunii luptători, ceilalţi pot fi buni educatori. Amândoi sunt totuna de trebuitori şi unii trebuie să complecteze pe ceilalţi.

Şi, pentru că însuşirea de luptător se câştigă mai greu, după cum şi pentru a nu duce lupta pe căi străine idealului legionar, bunul luptător va trebui să caute să se adâncească şi el în doctrină.

Cunoaşterea ei este prima datorie de conştiinţă a oricărui om care luptă. Nu este îngăduit nimănui să nu ştie pentru ce luptă, căci atunci lupta lui nu mai constituie o viziune.

Un bun luptător, care nu cunoaşte în adâncime doctrina, poate fi repede înşelat de duşman.

Nu rare ori, în aceşti trişti ani de încercare comunistă, li s'a spus legionarilor :

- Educaţie în cuib faceţi voi,
- Educaţie în celulă fac comuniştii;
- Tabere de muncă aţi făcut voi,

- Tabere fac şi ei;
- Vă preocupaţi de tineri voi,
- Se preocupă şi ei;
- Trăiţi în comunitate legionară,
- Trăiesc în comunitate comunistă;
- Sunt animaţi, ca şi voi, de o mistică;
- Sunt buni luptători, ca şi voi.
- Deci, care este deosebirea între voi şi ei?

Naivă sau perfidă manieră de a pune problema.

Noi întrebăm: forma defineşte fondul?

Metoda lor chiar dacă ar fi identică cu a noastră şi încă nu poate ascunde ceea ce este esenţial.

Care este viziunea vieţii şi a lumii la comunişti şi la legionari? Iată unde se văd diferenţele.

Care sunt criteriile lor de viaţă?Care este credinţa lor, doctrina lor, şi care a noastră?

Mai poate fi confuzie?

Comuniştii, în ce-i priveşte pe ei, nu fac această confuzie. Ei ştiu prea bine că nu au duşmani mai de temut decât pe legionari.

E cu putinţă oare ca noi să facem această greşeală? E cu putinţă să nu ne dăm seama că ei servesc puterile întunericului şi sunt în slujba Satanei? Iată ce trebuie să adâncească bine legionarul.

Căci, încă odată, legionarul nu enunţă principii politice, nu constituie o simplă metodă politică, el este o revoluţie spirituală.Şi, o revoluţie - şi încă una spirituală - nu se poate realiza decât atunci când cei care o militează, cunosc bine drumul ce au de făcut.

De aceea, să nu ne lăsăm impresionaţi nici de disputa: democraţie ori reacţionarism. Căci revoluţia legionară depăşeşte această dispută, care aparţine cercurilor şi lumii în care primează economicul, adică materia.

Concepţia legionară nu priveşte omenire ca pe o simplă masă producătoare şi consumatoare.Legionarismul priveşte omul şi societatea omenească ca scop în sine.

Nu standardul de viaţă, în înţelesul curent,ci stadiul de înălţare spirituală a omului interesează în primul rând.

Un om "mai bun", un om "mai drept", un om "mai perfect" va

şti, cum a spus Căpitanul, să facă şi legi bune, să dea şi o organizaţie mai bună societăţii omeneşti.

Dar până nu vom reuşi să creştem acest o m - e r o u, orice lege, orice metodă, orice principiu au exact aceeaşi valoare ca i n s u l care le enunţă, care le face, sau care le aplică.

In acest înţeles, credinţa legionară înseamnă şi m i s i o n a r i s m legionar.

xxx

Ca urmare firescă a misionarismului legionar, un nou criteriu de viaţă legionară este ţ i n u t a.

Respingem pretenţiunea, de oriunde ar veni ea,că legionarul este, sau trebuie să fie un semizeu.Legionarul este un om, o fiinţă a lui Dumnezeu, care se supune şi ascultă de Cuvântul Domnului năzuind să-l împlinească. Nu este un semizeu, dar nu se complace, iarăşi, nici în atitudinea de ascet, căci legionarismul nu e o sectă religioasă.

Legionarul este un luptător şi în această postură trăieşte şi activează între oameni.

In împlinirea misiunii sale legionare, el înţelege să aibă o ţ i n u t ă care să-l deosebească de ceilalţi. Această ţinută este şi trebuie să fie la înălţimea viziunii pe care o are despre viaţă şi despre lume.

Luând viaţa în serios, el nu poate fi un măscărici.

Fiind un om care iubeşte pe semenii săi,nu se izolează în turnuri de fildeş.

Căpitanul a atras adeseori luarea aminte asupra ţinutei legionare, a ţinutei exterioare, ca prezentare,şi a ţinutei interioare, ca atitudine de viaţă în societate, ca purtare în lume.

Ţinuta legionară este s o b r ă şi d e m n ă, dar nu înlătură voioşia şi bunăvoinţa.

Sobrietatea legionară nu este o virtute ostentativă. Nici o virtute adevărată nu aruncă praf în ochii oamenilor.Sobrietatea legionară este îngemănată cu d e m n i t a t e a legionară. Sobrietatea lui îl va opri de la toate acele exuberan-

ţe deşănţate care fac fericirea chefliilor şi de la toate manifestările pronografice care fac deliciul măscăricilor.

In toate împrejurările, legionarul se poartă d e m n . Intr'o lume care nu are nimic sfânt, pentru care toate pot fi luate în deşert, demnitatea legionară trebuie să fie o ripostă, o mustrare şi o şcoală. Ţinuta legionară va fi demnă în faţa prietenilor ca şi a duşmanilor. El ştie să jertfească orice afară de demnitate. Căci demnitatea lui este o n o a r e a lui. Destul a trebuit, acest neam obidit,să sufere palme de la oricine a vrut să i le dea.Legionarul, în demnitatea lui legionară, nu vrea să le mai primească.Legionarul trebuie să fie demn în toate împrejurările,pentru ca purtarea lui între ceilalţi oameni să fie ca o solemnitate a înălţării omeneşti către viziunea legionară.

Ţinuta legionară trebuie să fie deci în desăvârşită concordanţă cu crezul legionar. Pentru a evidenţia aceasta şi ca o consemnare pentru istoricul Mişcării legionare,voi nara, în cele ce urmează, un episod care vădeşte lămurit importanţa ţinutei şi rezultatele ei.

In 1941 fusese trimisă din Germania dna N. cu misiune specială pe lângă Asistenţa socială românească. Sosită în Bucureşti, dnele de la Asistenţă, în frunte cu Maria General Antonesc, au socotit de primă datorie să o informeze, aşa cum credeau ele, despre Legiune şi legionari. Era doar coşmarul cel mai înfricoşător al casei Antonescu, Mişcarea legionară.

"Comunişti, trădători, ticăloşi de la Horia Sima până la ultimul borfaş". Aceştia eram noi; aşa ne-a cunoscut,din spuse, dna N. .

La Asistenţă însă, ea lucra zilnic şi foarte de aproape cu Dr. Ovidiu Comşa. Lucrurile mergeau pe cea mai bună cale şi dna N. era foarte mulţumită de conlucrare. Intr'una din zile, după organizarea unei trebi migăloase şi delicate, dna N. încântată de modul de lucru al doctorului, îi spuse cu mulţămire şi cu mare obidă: "ce oameni admirabili sunteţi dv. Românii. E o plăcere conlucrarea cu dv.. Inteligenţi, vioi,îndemnateci, devotaţi. Păcat că trebuie să suferiţi de această dureroasă racilă care vă macină neamul". - "De care?" a întrebat dr. Comşa. - "Legionarismul acesta infect, care sapă neamul din temelie". Fără a face nici o apărare Mişcării,înţele-

gând că dna N. fusese sensibilizată din anumite cercuri şi deci orice pledoarie ar fi poate inoperantă faţă de ticăloşia cu care i se înfăţişează lucrurile, de vreme ce vorbea aşa, i-a răspuns doar: "dnă, fiindcă nu vreau în nici un fel să abuzez de buna dv. credinţă, ţin să vă spun că şi eu sunt legionar". - "Ist das möglich?" ("E oare cu putinţă?") s'a mirat dna N.

Nici o altă explicaţie nu a urmat, însă dr. Comşa a continuat să-şi facă treaba ca mai înainte şi dna N. să-l aprecieze tot mai mult.

Dna N. frecventa cu plăcere familia unui simpatizant legionar, Ing.P. . Acesta îşi făcuse studiile în Germania şi avea multe legături cu Germanii. Când relaţiile au devenit mai amicale, într'o seară, adresându-se, cu mulţămiri pentru ospitalitate, dnei şi dlui P., dna N. a început iarăşi: "ce oameni admirabili sunteţi dv. Românii ..... Păcat ..... etc."

Fără a se lăsa tras în vreo discuţie contradictorie,dl P. a răspuns şi el ca şi dr. Comşa, - "dna N., îmi pare rău că trebuie să vă fac o neplăcere, dar să ştiţi că şi eu sunt legionar". - "Sie auch?" ("Şi dv.?") a fost răspunsul dnei N., care a relatat apoi întâmplarea cu dr. Comşa.

Peste câteva luni, dna N. a trebuit să suporte o naştere foarte grea. Dna M.B. de la Asistenţă, una din secondantele dnei N., a fost tot timpul lângă ea. Nu numai cu îngrijirile de specialitate cât mai ales cu grija sufletească. După însănătoşire, dna N., mulţămind pentru tot ce Romănca făcuse pentru dânsa, i-a spus: "Mamă sau soră să-mi fi fost,nu te-ai fi putut purta mai frumos, cu mai mult devotament.Ce ai făcut dta este admirabil, de neînchipuit".Dna M.B. a răspuns scurt: "nu mi-am făcut, dnă, decât datoria pe care mi-o cere disciplina mea, credinţa mea". - "Ce disciplină,care credinţă?" a întrebat cu oarecare aprehensiune dna N.. - "Credinţa mea legionară, dnă". De data aceasta dna N. nu a mai avut nici o rezervă. - "Ah, canaliile acelea! Ce mi-au spus ele de legionari!"

Din ziua aceea, ministrul consilier german Pf. era informat de dna N. asupra realităţilor.Rezultatul a fost că d. ministru-consilier Pf. şi dna N. au fost declaraţi indezirabili de către mareşalul Antonescu şi trimişi peste graniţă,în Germania.

In concluzie, ţinem să faceţi dv. o paralelă între ţinuta

legionară a celor trei şi între lipsa de ţinută a acelor trepăduşi nechemaţi, care, în numele Legiunii, toceau, în acelaşi an, treptele Legaţiei germane, cu solicitări imunde, adresate baronului von Killinger.

Ne gândim cu emoţie la sufletul drului Ovidiu Comşa şi multţămim, cu simpatie, pentru ţinuta lor Ing. P. şi dnei M.B. .

Ţinuta legionară trebuie să fie deci aşa fel, încât să se nască zicala: "Se poartă frumos ca un legionar", întocmai cum spunea Căpitanul despre omul corect.

xxx

In directă legătură cu ţinuta, şi marcând în mod deosebit un resort de viaţă interioară, este m o r a l i t a t e a.

Acest criteriu, în înţelegerea legionară, nu înseamnă numai respectarea unui anume c o d convenţional în care fundamentul este mai mult discreţia decât moralitatea. Aceasta ar înclina spre făţărnicie. Inţelesul legionar al acestui criteriu este trăirea permanentă în stare de moralitate.

Legionarul are camarazi şi camarade. Legionarul îşi iubeşte pe camarazi şi pe camarade fără promiscuitate şi fără ascunzişuri de gândire. Ei sunt fraţii şi surorile sale. Şi după cum pe fraţi şi pe surori nu-i îndemni şi nu-i laşi să cadă în păcat, tot aşa legionarul, în afară de moralitatea lui personală, ţine să afirme prin relaţiile pe care şi le alege această trăsătură de ţinută.

Imoralitatea sau amoralitatea nu se lăţesc decât în măsura în care oamenii morali acopăr aceste păcate.

Desigur, nu trebuie confundată atitudinea morală cu atitudinea de moralist. Aceasta din urmă miroase a reclamă şi uneori chiar a farsă. Moralistul de multe ori e un simplu b ă r f i t o r , pe când omul moral este un om superior pe linia de trăire colectivă.

Moralitatea se raportă la o serie întreagă de domenii de viaţă. Un om moral trebuie să fie corect în toate raporturile lui cu oamenii, trebuie să fie cinstit şi mai cu seamă cinstit sufleteşte. Amintiţi-vă de cazul lui N. Iorga şi comerţul legionar şi de circulara dată, cu acest prilej, de Căpitan.

Necinstea sufletească se apropie de venalitate şi este soră cu trădarea.

Morala legionară nu acceptă subtilităţi. Nu există două morale: una pentru cei slabi şi alta pentru cei tari. Nu există o morală a indivizilor şi o morală a colectivităţilor, aşa cum deseori se enunţă. Popoarele, ca şi inşii, trebuie să fie totuna pe linia morală. Dacă nu este îngăduit ca un om să împileze pe alt om, tot aşa nu e îngăduit ca un popor să exploateze sau să împileze alt popor.

Morala legionară este morala creştină. Din morala creştină îşi trage esenţa viaţa legionară.

xxx

"Mai bine toţi pe un drum greşit decât împărţiţi în grupuleţe pe zeci de drumuri", a spus odată Căpitanul.

In acestă unitate, în această solidaritate stă forţa unei colectivităţi. Şi, o forţă nedivizată este puternică chiar dacă nu e pe drumul ei.

Pentru a realiza această unitate se cere d i s c i p l i n ă .

Iată încă un criteriu de viaţă legionară.

Disciplina este baza ierarhiei, şi ierarhia este condiţia armoniei, a întregii armonii, până la minunata armonie cosmică în care ne încadrăm şi noi oamenii, cu trăirea noastră.

Disciplina, departe de a inferioriza pe om, îl înalţă. Căci, disciplina i n t e r i o a r ă este acea admirabilă calitate de a ordona gândurile, preocupările, acţiunile. Disciplina este prin aceasta izvorul puterii de muncă, al forţei de organizare, al forţei creatoare. Un om cu disciplină interioară este totdeauna un om creator şi, invers, un om fără disciplină interioară este un "zmeu fără coadă", un zbuciumat. Orice alte calităţi ar avea, rămân neroditoare.

Ca un reflex al disciplinei interioare este disciplina e x t e r i o a r ă .

Toţi oamenii cu disciplină interioară au şi disciplină exterioară.

Disciplina nu trebuie însă confundată cu p e d a n t e -

r i a oamenilor meticuloşi şi sâcâitori.Aceasta nu este disciplină, ci manie.

Iar disciplina exterioară nu este totuna cu disciplina f o r m a l ă , militărească, care,în fond, este mai mult un fel de automatizare.

Disciplina nu este impusă, ea este acceptată ca o necesitate. Aşa cum literele sunt necesare scrierii cuvântului, iar cuvintele necesare exprimării gândirii.

Disciplina legionară nu este pasivă. Ea nu acordă şefului numai încredere, ceea ce, în ultimă analiză, e o manieră elegantă de a compromite. Disciplina legionară este activă. Ea dăruieşte şefului întregul devotament. Prin acesta, ori de câte ori se simte nevoia, se stabileşte o nouă ierarhie.

Un om disciplinat se cunoaşte de la primele vorbe.In discuţii el nu caută să aibă n e a p ă r a t d r e p t a t e , să convingă. El expune un punct de vedere.El ştie că prin discuţii omul cu greu poate fi convins, cel mult poate fi constrâns. Convingerea este un proces interior intelectual care se petrece în forurile cele mai intime ale fiinţei omeneşti. Ori acest proces interior,şi atât de intim, cere răgazul liniştii şi nu poate fi determinat prin simpla stringenţă logică.De aceea, un om disciplinat nici nu va folosi pentru dreptatea cauzei lui asemenea metode. Ca atare, un om disciplinat ascultă, ştie să asculte şi răspunde numai ceea ce este relevant pentru cauză.

Un om disciplinat acceptă cu uşurinţă i e r a r h i a fără de care nu se poate concepe armonia.

Ierarhia nu înseamnă neapărat eşalonarea valorilor.Ea înseamnă mai de grabă repartiţia răspunderilor.De aceea, un şef legionar nu va face niciodată caz de gradul sau de funcţia sa. Iar un subaltern legionar îşi va servi totdeauna cu devotament şeful pe care îl are.

Legionarul trebuie să ştie că sunt oameni dotaţi să poată conduce pe alţii. Unii să conducă un cuib,alţii o familie,alţii o organizaţie şi alţii - foarte puţini - un popor întreg. Acest dar de a conduce nu poate fi înlocuit cu altele. Nu oricine poate polariza în jurul său entuziasmul şi devotamentul maselor. Iar cel care poate să o facă,şi o face în numele unei înalte viziuni de viaţă, este uns de Dumnezeu,

"C ă p i t a n". Astfel, fără această condiţie,puterea de polarizare rămâne stearpă, ajută doar, pe cel ce o are, să-şi creeze, din entuziasmul maselor, trambulina salturilor sale personale. Un astfel de om este lipsit de disciplină şi nici nu o va putea impune altora.Căci, orice strădanie care râvneşte altceva decât a r m o n i a unităţii îşi arată repede linia egoistă.

Acolo unde nu este armonie înseamnă că disciplina e în defect şi că ierarhia nu e respectată. Toţi acei zbuciumaţi care, în numele iniţiativei pe care trebuie să o aibă legionarul,se agită în stânga şi în dreapta pentru a-şi pune în valoare o idee sunt nedisciplinaţi. Când un legionar are de propus ceva, o face şefilor săi pe cale ierarhică.Numai aşa el este disciplinat, căci numai aşa evită nedumiririle şi nu dă şansă duşmanilor să se introducă între noi.

x x x

Nu toţi legionarii pot răspunde, în mod egal şi perfect, criteriilor de viaţă legionară pe care le-am enunţat. Fiecare însă e dator să se străduiască a o face.După modul cum legionarul va răspunde mai bine la mai multe criterii, va fi şi el cotat în marea familie a Mişcării. Iar în întrebuinţarea care i se dă, se va ţine seama de cele mai bune ale lui trăsături. Căci fiecare om poate fi bun la ceva. Dacă există o singură scânteie de bine, din ea, cu grijă, se poate aprinde un foc. Şi la lumina şi căldura acestui foc se pot lumina minţi şi se pot căli suflete.

Dar dacă unui legionar îi lipsesc cu desăvârşire însuşirile cerute de unul din aceste criterii, să ştie că nu poate, sub nici o formă, să minimalizeze sau să bagatelizeze acele însuşiri. Căci, toate sunt esenţiale pentru un legionar.

Un om care nu poate crede în Dumnezeu, dar care are multe alte însuşiri, să ştie că nu poate lua în deşert acest criteriu şi nu-şi poate bate joc de cei ce cred,ori care ar fi îndemânările lui sofistice. Un astfel de om nu-şi va găsi loc

printre legionari. Şi ceea ce am spus pentru primul criteriu se aplică la toate celelalte.

Deci, pentru trăirea legionară se cere îndeplinirea, în limitele celor mai bune sforţări, a tuturor criteriilor de viaţă. Nici unul nu este secundar şi deci, nici unul nu este de nesocotit.

x x x

M e t o d e ş i p r o c e d e e

Criteriile de viaţă legionară sunt constantele trăirii legionare.

Oriunde şi oricând ele sunt valabile şi indispensabile pentru realizarea viziunii legionare. Pentru că ele constituiesc principiile de viaţă, liniile călăuzitoare ale vieţii aşa cum o concepem noi, aşa cum ne-a învăţat Căpitanul.

Ele alcătuiesc îndreptarul şi ţelul revoluţiei legionare. La ele nu putem renunţa fără a renunţa la însăşi concepţia legionară. Deci ele nu pot fi neglijate şi nici modificate fără a atinge însăşi esenţa legionarismului.

Alături de ele şi potrivit împrejurărilor atât de variate, în care legionarul trebuie să lupte, sunt metodele şi procedeele. Ele sunt soluţiuni de moment, adecuate împrejurărilor.

O metodă, sau un procedeu poate fi modificat. Poate fi modificat potrivit cu atitudinea duşmanului, cu atacul său sau apărarea noastră.

Desigur că o violenţă de gest sau de limbaj, datorită temperamentului mai sângeros al cuiva şi provocată de o violenţă a duşmanului, nu înseamnă de loc că violenţa este principiul nostru de acţiune. Căpitanul spunea în asemenea împrejurări: "Ce să fac? Muşchetari!"

După împrejurări se poate însă ca necesităţile de luptă să impună o atitudine. Lucrul acesta însă îl apreciază şi îl judecă cel ce este răspunzător de lupta politică, deci Coman-

dantul Legiunii. Legionarii au totdeauna ca îndreptar criteriile de viaţă legionară, pentru că în general nu le incumbă lor latura p o l i t i c u l u i . Indatorirea lor este educaţia şi trăirea legionară. Strategia şi tactica politică îi depăşeşte şi nu intră în atribuţiile lor.

Revoluţia legionară nu este o revoluţie politică, ea este o revoluţie spirituală şi pentru ea trebuie să militeze masele legionare. Grija politicului rămâne în seama celui care comandă, după informaţiile şi ştiinţele ce are şi, potrivit cu sugestiile, pe care înţelege să le ceară de la sfatul său legionar, va hotărî, în fiecare caz în parte, ce atitudine politică adoptă Legiunea.

In trăirea lor legionară şi în luptele pe care trebuie să le ducă, legionarii nu pot recurge, din proprie iniţiativă, la metode sau procedee care să contrazică criteriile de viaţă pe care le-am enunţat. Este o greşeală şi constituie o vină împotriva credinţei legionare abaterea de la ele.

Când un fapt politic a avut loc, "legionarul se informează", spune Căpitanul în prima lui "Circulară", căci dacă duşmanul se agită aceasta interesează pe legionari. Dar dacă comandantul nu a dat nici o dispoziţie, legionarul nu va manifesta public nici o atitudine în numele Mişcării. Va aştepta.

Această aşteptare nu este o aşteptare pasivă. Legionarul se informează şi schimbă păreri cu camarazii lui, care îl pot informa sau îi pot interpreta mai exact sensul faptelor petrecute şi eventual pregătirile ce sunt de făcut.

A nu manifesta public o atitudine nu înseamnă a nu gândi, a nu medita şi a nu interpreta. Legionarul nu este un mameluc mânat din spate de "politruc". El este un element activ, a cărui energie potenţială e gata să se desfăşoare, pe linia legionară, atunci când este nevoie, atunci când primeşte ordin.

De bună seamă, legionarul discută cu oamenii străini de Legiune, rămânând permanent pe linia lui de credinţă. Dar el nu arborează atitudini personale împotriva atitudinii Mişcării sau atunci când Mişcarea nu a luat nici o atitudine. Căci nu trebuie uitat nici o singură clipă că trăirea legionară se face în "comunitatea legionară" şi pe linia legionară. Adică, disciplină şi solidaritate.

Abilităţile politice împrumutate de la metodele politi-

ce curente sunt străine de sufletul legionar. Legionarul nu este un "şmecher" şi Căpitanul a repudiat categoric asemenea procedee.

x x x

I n c h e i e r e

Acest "catehism legionar" nu are pretenţia să fi epuizat întreg materialul. Şi nici să fi pus la punct toate problemele legionare.

In vremurile turburi pe care le trăim, nu numai pentru Legiune, ci şi pentru Neam şi Ţară, am dorit să dăm acest îndrumar.

Dacă materia nu a fost epuizată, nu înseamnă că cele cuprinse în aceste pagini au o valoare mai mică.

Nu valoarea lucrării în sine, ci valoarea ideilor ne interesează.

In toiul luptei, în groaza necunoscutului şi mai cu seamă în atitudinea pasivă a celor mai mulţi, care nu caută salvarea în propria lor forţă şi, mai cu seamă, în propria lor credinţă, ci într'un război, care ne poate duce în altă robie, am crezut că este o datorie esenţială această trezire la realitate a tuturor sufletelor ce gândesc şi simt româneşte.

P a r t e a II

UN MEMORIU

pentru solidaritatea românească

P R O   M E M O R I A

Refugiul românesc activ, luptător pe linia de eliberare a Ţării şi de descătuşare de sub politica comunistă a Sovietelor, se găseşte reprezentat prin un număr de grupări şi o serie de personalităţi politice şi culturale.

Astfel cristalizat, el duce lupta conform doctrinelor politice pe care le militează, potrivit temperamentelor şi în legătură cu formaţia profesională şi intelectuală a fiecăruia.

Eforturile onorabile pe care le face astfel,nu sunt totuşi suficiente pentru eficacitatea internaţională a politicii pe care o duce lumea liberă.

In faţa primejdiei, tot mai ameninţătoare a celeilalte lumi, a celei comuniste, conducătorii politici occidentali preconizează o solidarizare cât mai desăvârşit închegată a tuturor celor care, conştienţi de gravitatea momentului de faţă, vor să contribuie la eliberarea de sub teamă şi de sub tiranie a omenirii. Acţiunea dusă pe această linie s'a concretizat în diverse formaţiuni şi blocuri de popoare hotărîte să lupte solidar, în cazul unei agresiuni,şi să preseze asupra Uniunii Sovietice pentru a se ajunge la un aranjament de pace.

Aceeaşi unitate şi aceeaşi solidaritate o pretind naţiunile capabile de a organiza şi realiza o astfel de acţiune şi de la refugiile popoarelor care se vor eliberate de sub jugul comunist. Orice divizare înăuntru a acestor refugii este speculată de comunişti,şi mai cu seamă de criptocomunişti,şi interpretată, în duh machiavelic, ca o dovadă că neamurile care nu au beneficiat încă de o adevărată democraţie nu sunt unanime în a respinge eliberarea democratică realizată de eliberatorii roşii. Toată propaganda Kremlinului şi toate obiecţiu-

nile ruseşti se întemeiază pe această tristă situaţie. Propunerile de alegeri libere ale Sovietelor îşi au ca substrat gândul că vor realiza majorităţi ca cele din Noembrie 1946, în România.

Pentru a înlătura astfel de obiecţiuni din partea diplomaţiei ruseşti se cere şi refugiaţilor u n i t a t e în lupta lor. Numai în felul acesta, în adunările forurilor internaţionale, se va putea face opoziţie pretenţiunilor comuniste de a-şi crea zone de influenţă pe teritoriile ţărilor azi subjugate.

Până acum, toţi refugiaţii au făcut acest efort de înţelegere şi s'au prezentat în faţa ţărilor hotărîte la lupta de eliberare uniţi, înmănunchiaţi într'o unică expresie naţională.

Singur refugiul românesc nu a reuşit să facă această dovadă de solidarizare. Din această pricină el este unicul dintre toate, care nu se bucură de o recunoaştere valabilă, de o solicitudine încurajatoare şi de un sprijin efectiv în lupta sa

In afară de unice şi, am spune, neînsemnate excepţii, grupările şi personalităţile româneşti din diaspora sunt toate de acord în gândul că lupta de azi se duce numai pentru eliberarea ţării şi nu întru consolidarea unor poziţii personale în vederea unei viitoare politici la reîntoarcerea în ţară.

In aceste condiţiuni şi pentru a nu compromite interesele supreme ale patriei prin înstrăinarea bunelor voinţe care încă nu ne-au părăsit, în scopul de a trezi luarea aminte asupra poporului român care nu s'a făcut niciodată vinovat de a-şi fi trădat propriile idealuri de umanitate şi de civilizaţie, îndreptăm astăzi acest apel către toate grupările şi personalităţile româneşti conştiente de datoria lor.

Nu tăgăduim că fiecare a depus cele mai bune eforturi ale sale în devotamentul pentru ţară şi în lupta pentru neamul căruia aparţinem. Insă azi se cere mai mult. Ni se cere această solidarizare ca o condiţie esenţială pentru ca strădminţele noastre să nu rămână sterile, pentru ca ele să nu apară ca simple manifestări sporadice, ca resturi izolate de eroism personal ori de desesperare.

Nu este vorba de o contopire, nu este vorba de renunţare

la idealurile pe care fiecare le nutrim şi pe care le mărturisim ca finalităţi ale crezului nostru în lupta pentru b i n e , ci este vorba de o solidarizare în unica finalitate, inexorabilă azi, e l i b e r a r e a p a t r i e i .

Această solidarizare nu implică o amalgamare care ar emascula virilitatea luptătorilor, nici o încadrare mercenară într'o nouă organizaţie care ar dezorienta conştiinţele, ci numai manifestarea de voinţă de a ne ajuta în sforţările pe care la facem în loc de a ne concura în solicitări individuale faţă de cei care ne pot ajuta şi pe care intervenţiile disparate, contradictorii ori partizane i-au obosit.

Acest act de solidarizare, credem că s'ar putea realiza într'o F e d e r a l ă a tuturor forţelor azi existente şi luptătoare. Fiecare grupare şi fiecare personalitate îşi va păstra domeniul în care eficienţa sa este optimă, însă în loc de a prezenta acţiunea ca o ispravă personală să o prezentăm solidar ca o contribuţie particulară în consensul general al luptei noastre de izbăvire a Neamului. In locul anonimatului gregar al grupelor vor apărea numele cu răspundere a celor ce prin capacitatea lor vor pune probleme şi le vor dezbate cu competenţă. Aşa se va şti cu cine să se stea de vorbă şi cine poartă răspunderile angajamentelor luate.

Duşmanii noştri nu ne cruţă şi duşmăniile lor sunt mari. Cu unii dintre ei nu ne putem încumeta de a deschide lupta făţiş acum, nici chiar uniţi. Dar să nu le dăm noi prilejul de a ne nimici mai repede şi mai sigur, distrugându-ne pe rând, fiecare grup în parte, utilizând pe unii împotriva celorlalţi.

Dacă duşmanii se folosesc împotriva noastră de ceea ce ne separă, noi să ne solidarizăm pe ceea ce ne uneşte, pe icoana sfântă a Patriei.

Această "Federală" ar lăsa iniţiativa locală a fiecărei grupări atât cât ea ar fi cea mai indicată să întreprindă acţiunea şi cât eficienţa ei ar fi mai bună.

Constatăm că în unele regiuni s'au realizat asemenea solidarizări cu refugiile altor naţiuni. Ne întrebăm cu durere, de ce oare, ce s'a putut realiza cu străinii să nu poată realiza Românii între ei? Noi credem totuşi că, dacă depăşim un

anume complex de superioritate şi renunţăm la anume primate, azi inactuale, în respectul reciproc, pe care oamenii civilizaţi şi-l datoresc, vom reuşi cu multă uşurinţă să realizăm şi această solidaritate românească.

Elementele documentare ale luptei noastre şi-ar găsi adăpost într'un Buletin unic, care ar fi scos într'o limbă (sau mai multe) de circulaţie mondială. Ingrijirea lui ar fi încredinţată unor personalităţi culturale şi luptătoare de mâna întâi, asupra cărora nu e greu de căzut de acord căci - încă odată - nu e vorba să ridicăm un drapel nou,ci să venim fiecare sub faldurile drapelului nostru naţional.

In locul răfuielilor mărunte cu cei animaţi de ambiţiuni meschine sau neînţelegători ai imperativului categoric al clipei de faţă, noi să ne unim sforţările ajuntându-ne şi nu luptându-ne pentru o întâietate efemeră şi, ca atare, inoperantă.

In această "Federală" nu vom prezenta o singură faţă a darurilor noastre, cea specifică unei grupări, ci ansamblul întreg de daruri ale Românului, cu care Dumnezeu a hărăzit Neamul nostru. Aşa vom putea fi adevăraţi reprezentanţi autentici ai fraţilor noştri, azi crucificaţi, şi vom putea să ne facem datoria cu eficienţa pe care o avem încă.

Conducerea "Federalei" ar fi încredinţată unui consiliu de delegaţi federali ai grupărilor care se federează şi din personalităţile pe care aceştia le vor alege pentru editarea Buletinului. Consiliul ar prezenta şi s'ar prezenta, la nevoie, cu doleanţele româneşti în faţa forurilor chemate a lua hotărîri privitoare la ţara şi neamul nostru. Aceşti consilieri,cunoscători ai problemelor,cu care grupările lor au un contact mai intim, vor fi în măsură de a alege şi mijloacele cele mai eficace.

Politica de posibilităţi,care ne stau la îndemână,nu este acoperită pe toate domeniile tocmai din pricina lipsei de contact între grupuri şi a lipsei de circulaţie a informaţiunilor. Consiliul de delegaţi ar suplini această carenţă şi ar potenţa acţiunea noastră.

Acest consiliu nu ar avea nici un rol de imixtiune în gospodărirea grupărilor, rolul său n e f i i n d acela de autoritate supremă peste grupările şi personalităţile federate, ci numai acela de coordonare a demersurilor ce trebuiesc întreprinse, şi de urmărire a intervenţiilor făcute. El ar constitui antenele întregului refugiu luptător pentru cauza românească.

Aceşti consilieri ar fi în acelaşi timp informatorii grupărilor lor şi, prin lămuririle ce le-ar aduce, ar împiedica atacurile şi polemicile, de multe ori nedrepte, aproape totdeauna inoportune, care azi cu uşurinţă au loc de la un grup la altul, oferind un spectacol dureros acelora care ne observă.

Prezenţa personalităţilor în această federală nu implică ataşarea lor la nici o politică de grupe,ci numai potenţierea contribuţiei lor, ridicată astfel la rangul de naţională.

Suntem încredinţaţi că nimeni nu se va simţi personal dăunat, dacă naţia românească va fi reprezentată prin cele mai autentice valori şi prin cei mai activi luptători în cauza care ne este atât de scumpă: e l i b e r a r e a şi deci s a l v a r e a Ţ ă r i i.

P R O B L E M E

D E V I I T O R I N R O M A N I A

Problemele de viitor în România, în ansamblul lor cultural, politic, social şi economic, nu urmează să capete,în discuţiile noastre, o soluţie tehnică. Aici, departe de ţară şi de ceea ce între timp s'a petrecut acolo, este o imposibilitate să putem stabili în amănunte soluţiunile problemelor ce se vor pune. Pe de altă parte, a crede că odată întorşi acasă vom putea înnoda firele acolo unde ele s'au rupt în 1944 ar fi o naivitate, după cum, a socoti că e de prisos să ne agită prematur, înainte de a vedea adâncimile prăpastiei în care ţara şi oamenii au fost îmbrânciţi, ar fi o mare vinovăţie. Ar însemna să ne lăsăm surprinşi de evenimente şi să improvizăm.

Scriam, cu alt prilej, că nevoia de a face o restituţie e clară, dar că se va putea face o "restitutio in integrum" e îndoielnic. Unele lucruri vor trebui luate de la capăt, altele vor trebui adaptate noilor împrejurări ce între timp se vor fi ivit. Viaţa nu a încremenit acolo unde am lăsat-o când am fugit de urgia roşie. O nouă mentalitate se va fi născut,în acest interregn comunist, din experienţa de viaţă făcută. Un fel inedit de a pune problemele şi de a judeca erorile va fi apărut în gândirea românească. Antagonismul de poziţii dintre cei deposedaţi şi râvna de a-şi păstra poziţiile cucerite a celor parveniţi nu constituie o punere în ecuaţie a problemmei. Problema nu este un proces între două categorii, ci este una de aşezare naţională a intereselor neamului românesc, căci toată această aşezare a fost răvăşită de dominaţia, îndoit de duşmănoasă, a Ruşilor.Ruşii au fost totdeauna duşmanul nostru natural, căci noi le-am stat în cale şi pe planul extinderii pan-slave a lui Petru-cel-Mare şi pe planul ideologiei lor comuniste de azi. Eşecul suferit de co-

munism în 1919, în Ungaria, când armatele române au zdrobit încercarea lui Bella Kuhn de a ne încercui şi de a aprinde focul devastator în Europa Centrală, prezenţa noastră, simbolică dar transcedentală, în războiul anticomunist de aici,din Spania, în 1936, au hotărît definitiv linia politică a vecinilor noştri din răsărit faţă de neamul şi ţara noastră.

Insula de latinitate pe care o reprezintă România în spaţiul ei geopolitic şi afinităţile poporului român pentru cultura şi civilizaţia occidentală, constituiesc criteriile sub care trebuie privită problema românească de viitor şi de către prietenii noştri din apus şi de către oamenii noştri politici.

Sub această lumină, vom încerca şi noi acum să descifrăm,pe cât ne stă cu putinţă, aceste probleme.

Dacă d r e p t u l la viaţă a unui popor e consfinţit prin însăşi existenţa sa, (căci nu se poate concepe putere omenească îndreptăţită să dispună de viaţa ori de moartea unui neam), v i a ţ a î n s ă ş i este condiţionată de contribuţia lui în civilizaţie.Dacă un popor nu este creator în civilizaţie el piere cum piere o plantă anuală, dacă nu fructifică. Această lege de viaţă şi de moarte trebuie să ne fie permanent prezentă în minte când e vorba de a hotărî în numele neamului. Acesta e criteriul primordial cu care trebuie să cătărim soluţiile.

Problemele ce ni se pun ies, unele, din confruntarea cu fenomenul comunist sub a cărui obladuire ţara şi neamul trăiesc de mai bine de un deceniu, altele, din revizuirea vechiului sistem politic care a condus destinele noastre până în 1939.

Cum am menţionat de la început, nu este vorba să dăm acum soluţii tehnice, ci numai să fixăm cadrul în care,la vremea sa, specialiştii vor stabili amănuntele acestor soluţiuni. Ceea ce vom încerca aici va constitui un program. Ţin să relev, pentru precizarea ideilor, că nu soluţiunile tehnice au căşunat inadvertenţele pe care le-am trăit până în 1939,ci programul în cadrul căruia au fost date. Orice soluţie îmbracă un program dinainte fixat. Dacă, potrivit ideologiei din care porneşte, programul nu e judicios stabilit,soluţiile nu vor putea fi nici ele optime.

Desigur, acest program al nostru va constitui o primă aproximaţie,pentru că el urmează să fie confruntat cu cei din ţară. Nu este însă mai puţin adevărat că pentru a-l face operant,

noi avem datoria de a-l preciza, a-l studia şi a-l documenta.

xxx

In grupul de probleme care ni se pun, noi socotim de primă importanţă problema culturală. De felul cum e rezolvată, de judiciozitatea soluţiei ei atârnă - în mare măsură - judiciozitatea soluţiunii celorlalte, dacă nu vrem să repetăm greşeala de la începuturile noastre statale, când am adoptat,fără alte criterii, cea mai modernă "Constituţie", care însă nu era de loc adecuată moravurilor noastre. O sănătoasă îndrumare culturală va fi chezăşia unei potrivite îndrumări politice,sociale şi economice.

Pentru că parte din problemele culturale au intrat în preocupările temelor anterioare, nouă ne rămâne să ne ocupăm,în cele ce urmează, de problemele culturale din domeniul ştiinţific.

Ţinem să relevăm de la început că socotim o mare eroare considerarea acestor probleme numai sub aspectul lor materialist. Ar fi să decădem din prerogativele umane. Omul, pe lângă sistemul vegetativ al plantelor, pe lângă cel locomotor şi senzorial al animalelor are în plus un dar care îl face creator. Omul se bucură de o spiritualitate, care îl distinge de restul creaţiei, şi prin care el e singurul creator de cultură.Nu putem face abstracţie de aceasta fără a nu cădea în erezii ştiinţifice ca aceea - care mai persistă în minţile semidocte - a transformismului. Ea poate fi apanajul culturii ştiinţifice comuniste,spre hazul şi batjocura ţăranului român care, cu bunul lui simţ, a răspuns la expoziţia ambulantă de propagandă: "o fi adevărat la ei că omul se trage din maimuţă, la noi l-a făcut Dumnezeu din lut şi i-a suflat viaţă din Duhul Lui".

Ca să se poată susţine o asemenea teorie a fost nevoie de enunţarea unor principii-legi, pe care cu toţii le-am învăţat la Ştiinţele Naturale în liceu şi le-am repetat papagaliceşte cu sau fără rost. Astfel, am rămas convinşi de legea că "funcţia crează organul". E oare nevoie să insistăm asupra acestei aberaţii? Aşi pierde prea mult timp citând şi alte asemenea pozne din domeniul altor discipline.

Doctrina marxistă socoate o lemă fundamentală,de n e tăgăduit, afirmaţia că "adevărul nu poate fi abstract, el nu poate fi decât concret". Dar această enunţare nu are alt rost decât de a dărâma, cu o singură frază, pe Dumnezeu. Iar celălalt principiu al materialismului dialectic: "nu conştiinţa omului determină condiţiile existenţei sale, ci condiţiile acestei existenţe determină starea sa de conştiinţă" tăgăduieşte total rostul spiritului în destinele omenirii.

Ori cât am fi de partizani ai libertăţii de gândire şi exprimare, nu poate fi îngăduit ca în cărţile de şcoală, când copilul îngurgitează fără a asimila, să se treacă asemenea păreri care nu constituiesc un adevăr ştiinţific,ci pure speculaţii pe care o minte fragedă le acceptă fără discernământ. Iată deci o problemă fundamentală de viitor : <u>controlul sever al premizelor care sunt puse la baza învăţământului</u>.Astăzi,când speculaţii de tot soiul îşi fac loc în publicistica mai mult sau mai puţin culturală, este o datorie imperioasă de a nu îngădui în cărţile de şcoală decât adevăruri riguros controlate,căci altfel riscăm să întreţinem ambianţa prielnică ideilor antispirituale cum e comunismul şi cum vor mai fi alte succedanee ale lui.

Pe lângă aceste probleme iscate din concepţia materialistă a vieţii, se ridică probleme născute din o pseudotradiţie, din rutina culturală.

In lipsa de alte criterii, s'a apreciat starea de culturalizare a neamului prin numărul de diplomaţi pe care îi dau anual şcolile noastre. Criteriul este incomplect şi ca atare irelevant. In schimb acest miraj al diplomei a dat naştere m i t u l u i diplomei. Nu vreau să minimalizez eforturile lăudabile depuse de elevi şi de profesori, dar diploma nu poate constitui finalitatea acestor eforturi. In chip firesc, ea este numai prima etapă pentru pregătirea celei de a doua, care o urmează, şi care constituie etapa de creaţie profesională.Ori,acest "firesc" dispăruse în învăţământul nostru. Elevi şi profesori nu erau preocupaţi de dificultăţile profesionale,ci numai de greutatea de a obţine diploma, pentru că diploma avea greutate în viaţă. Ea deschidea diplomatului toate porţile. Calificativul diplomei asigura întreaga carieră în corpurile constituite. Lucrul se petrecea,fără excepţie, în cadrul ofiţeresc şi în cel

al corpului tehnic inginieresc. Astfel, pregătirea intelectuală pe care o dă instrucţia academică se frânge la mijlocul drumului, înainte de a se realiza. Mitul diplomei se substituia oricărei alte năzuinţe creatoare. Profesia devine o postură minoră, de aceea însuşi profesorul o părăseşte pentru cultul erudiţiei şi al ştiinţifismului. Celebritatea lui nu se mai măsoară prin îndemânarea profesională, ci prin erudiţia pe care o desfăşoară. Studentul este astfel pregătit nu pentru profesia ce va îmbrăţişa, ci pentru a deveni, la rândul său, profesor ori, faute de mieux, funcţionar. Summum pentru un diplomat calificat nu mai este creaţia, ci să fie un om bine informat. Este clar că în asemenea condiţiuni nu putem crea o cultură proprie, ci rămânem simpli agricultori pe ogoarele altor culturi.

Dacă numărul de ani ai învăţământului, sau programul analitic se pot schimba printr'un singur articol de lege,mitul diplomei, cultivat generaţii de-a rândul, cere un efort de durată. Pentru a-l scoate din mintea studentului, trebuie scos din practica profesorului, şi pentru asta ar trebui să fi avut el însuşi o altă formaţie. E, cum se vede, un cerc vicios.

Am studiat în amănunt această problemă şi am schiţat şi soluţia ei în lucrarea mea "Probleme de mâine în România",publicată în 1952.

Pentru a ne asigura dreptul la viaţă ca naţiune,trebuie să fim creatori în civilizaţie,iar pentru aceasta trebuie să abolim "mitul diplomei", care este pragul în faţa căruia azi ne oprim fără a putea păşi mai departe, în câmpul de creaţie.

Fără îndoială, o bună informaţie este condiţia esenţială a unei soluţii optime. Insă nu este un bun specialist cel care poate descrie toate metodele de a face un lucru, ci cel care ştie să-l facă bine într'un fel. Fără această condiţie ne menţinem în simple generalităţi valabile pentru vulgarizarea cunoştinţelor, nu însă pentru creaţie.

Aceste două mari probleme de cultură cuprind în ele o sumă de altele care se rezolvă de sine, odată rezolvate aceste de principiu.

O importantă problemă de cultură pe care se pare că tot mai mult o uităm şi asupra căreia vă rog să meditaţi, este cultura religioasă ce se cuvine să o dăm neamului.

xxx

Timpul nu ne îngăduie să insistăm şi de aceea trecem la probleme de ordin politic ale viitorului.

In acest domeniu vă rog, de la început, să facem un "distinguo" între ideologie politică şi tehnică politică. Confuzia făcută prea adeseori între cele două noţiuni ne obligă la aceasta. Dv. ştiţi că s'a opus şi se continuă să se opună "democraţia", "naţionalismului". Ori, democraţia este o "tehnică" politică, nu tăgăduim, o tehnică echitabilă pentru a conduce destinul popoarelor, pe câtă vreme "naţionalismul" este o ideologie politică aşa cum este comunismul. Democraţia se poate opune totalitarismului, dictaturii ori corporatismului, nu naţionalismului. Naţionalismul adevărat este democratic, nu are tendinţe imperialiste, nu urmăreşte extinderea domeniului naţional în suprafaţă, în dauna vecinilor, ci în sus pe linia de creaţie a geniului naţional şi ca atare se realizează perfect prin tehnica democrată. Antagonismul creat artificial între naţionalism şi tehnica democrată nu a făcut decât să ajute celeilalte ideologii, comunismului, căruia nu i se mai opune astfel nici o rezistenţă ideologică. O idee nu poate fi distrusă decât printr'o altă idee, ea nu poate fi distrusă cu pumnul, fie el democratic, fie dictatorial. Naţionalismul reprezintă astăzi singura ideologie care poate fi opusă cu eficacitate în lupta contra comunismului. Distrugerea naţionalismului înseamnă emascularea naţiilor de virilitatea şi de geniul lor, ceea ce este echivalent cu distrugerea, fapt ce nu este nimănui îngăduit. Datoria noastră este de a înlătura acest echivoc creat prin opunerea unei tehnice unei ideologii.

In lumina acestei idei şi pe linia democrată a naţionalismului nostru, prima problemă de viitor asupra căreia ne oprim este "separaţia puterilor în stat". Această separaţie a puterilor, concepută nu numai ca o diviziune a muncii, ci ca o garanţie împotriva abuzului şi nedreptăţii, a degenerat chiar în cele mai geloase democraţii ale apusului. De pildă, în Franţa legislativul, adică parlamentul, impietează până la anihilare asupra executivului şi chiar a juridicului. De aici instabilitatea executivului cu schimbările de guverne semestriale. In regimurile dictatoriale, ca în Rusia, executivul execută până la decapitare şi legislativul şi juridicul. Desigur, din confruntarea tehnicelor azi în vigoare şi prin revizuirea legislaţiei noastre, în special a pactului fundamental, vor trebui bine delimitate atribuţiunile. De bună seamă, controlul ce trebuie exercitat permanent asupra executivului nu poate nici să-l anihileze, nici să-i lase frâul liber. In primul caz vom cădea în boala demagogiei, în al doilea vom luneca uşor în tiranie. In această problemă domnii jurişti au primul cuvânt şi totodată datoria de a studia chestiunea. Noi numai o semnalăm ca pe una care a căşunat destule neajunsuri evoluţiei normale a neamului nostru.

O a doua problemă în ordinea politică, o problemă extrem de gingaşă, este "delegarea puterii". In regim democratic puterea se exercită de naţiune prin delegare. Tehnica acestei delegări de putere o determină legea electorală. Exercitarea dreptului de participare la această operaţie de delegare este atribuită cetăţenilor prin sufragiu universal, în chip egal, direct şi secret, şi în cele mai multe părţi este acordat şi femeilor. Asupra condiţiei de egalitate a votului se mai manifestă unele rezerve pe cuvântul că votul unui intelectual este egal cu cel al unui analfabet şi ignar în treburile publice. Cum e greu să se facă discriminări, şi mai cu seamă prin abolirea acestui drept la unele categorii - cum ar fi d.p. neştiutorii de carte ori cei ce nu sunt în câmpul de muncă - unii s'au gândit la votul plural. Desigur că şi această soluţie e delicată, cu toate că în vechea noastră constituţie exista votul dublu pentru cei care, având o anumită vârstă, votau şi la Cameră şi la Senat.

In concepţia noastră, un parlament nu trebuie să fie în mod necesar numai expresia partidelor, ci şi a factorilor de producţie naţională. In chipul acesta, Camera ar putea fi compusă din candidaţi politici aleşi prin vot universal, egal, direct şi secret, şi din aleşi ai corpurilor constituite, (agricultori, industriaşi, comercianţi, profesori de toate categoriile, ingineri, arhitecţi, magistraţi, ofiţeri, cler, etc.) aleşi prin vot iarăşi egal, direct şi secret. Prin fixarea numărului de votanţi pentru alegerea unui delegat s'ar atenua în bună măsură discrepanţa manifestată mai înainte.

Pe lângă această problemă de principiu se ridică alta de modalitate. In delegarea puterii sunt câştigate două principii,

acel al proporţionalităţii şi acel al reprezentării minorităţii. Ori, în unele tehnice de alegeri aceste principii se bat cap în cap. De pildă în alegerile pe scrutine unipersonale se întâmplă ca majoritatea de voturi şi majoritatea de scaune să nu coincidă, (cum s'a întâmplat în ultimele alegeri generale în Anglia). Cele două principii se pot împăca perfect în cazul alegerilor cu listă unică pe ţară. Insă, în acest caz alegătorul nu mai deleagă o persoană bine cunoscută, ca în scrutinul unipersonal, ci un partid. Răul ce decurge este că intră în parlament o clientelă politică şi nu totdeauna oameni calificaţi. Intre aceste sisteme se seriază legile în care se votează pe scrutine de circumscripţie cu număr valabil de candidaţi, cum era şi la noi votul pe judeţe. Scrutinul unipersonal are totuşi avantajul că face în acelaşi timp şi educaţia civică a alegătorului, fapt de mare importanţă în exercitarea acestui act cetăţenesc.

In legiuirea noastră era o mare lacună în ce priveşte această delegare de putere. Ea se făcea în alb. Delegarea nu avea nimic programatic în ea, aşa cum are în Anglia. Acest lucru va trebui remediat în viitoarea legiuire.

Tot în ordinea politică, strâns legată de problema socială, este aşezarea impozitelor. Ideal, impozitele ar trebui să reprezinte contravaloarea serviciilor publice colective prestate de stat cetăţenilor. Este de neadmis ca cetăţeanul din Pârliţii-de-jos să plătească impozite pentru serviciile de siguranţă şi circulaţie din Bucureşti. Şi totuşi, această distincţie nu se face astăzi. De asemenea, trebuie să se renunţe la erezia că impozitele indirecte sunt injuste. Ele sunt aproape totdeauna echitabile. Sunt domenii în care impozitele indirecte sunt singura soluţie. In directă legătură cu aşezarea impozitelor este problema bugetară. De multe ori la noi bugetul a căpătat soluţii de expedient tocmai din pricină că aşezarea impozitelor se putea face inechitabil. (Gândiţi-vă la celebrele curbe Haret ori Lalescu).

xxx

Problemele de ordin social reprezintă un domeniu în care totul este revizuit, începând de la structurarea socială a naţiei până la igiena medicală şi socială. Intre pătura ţărănească a agricultorului mic şi mijlociu şi între pătura suprapusă a clasei intelectuale este un gol primejdios, pe care, după cum ştiţi, l-au ocupat elemente alogene total străine de năzuinţele şi idealurile neamului. Clasa mijlocie românească se reduce la această pătură de mahalagii în care eşuează elementele periferice ale funţionarismului şi evadaţii ambiţioşi dar nedotaţi ai păturii ţărăneşti. Lipsa acestei pături mijlocii se face simţită într'o îngrijorătoare repartiţie a populaţiei în câmpul de muncă.

In România, la o populaţie de 61,2 locuitori pe kmp. avem o desime de 81,59 agricultori/kmp. agrar. Cifrele acestea vorbesc de sine dacă vă gândiţi la faptul că din venitul unui kmp. trebuie să trăiască 81 de suflete. Pentru a aprecia totuşi şi comparativ aceste date, iată care este situaţia în alte ţări din Europa:

Ţara	Pop./kmp.	agricultori/kmp. agrar	
Danemarca	83,7	33,97	3 ha./loo
Austria	82	44,51	2,25
Germania	138,5	47,63	2,1o
Polonia	8o,2	6o	1,67
U.R.S.S.(statistica din 1926)		84,9	1,17
Bulgaria		89,62	1,11

După cum se vede, numai U.R.S.S. şi Bulgaria stau în urma noastră.

Această stare de lucruri a dus la fărâmiţarea, până la pulverizare, a proprietăţii agrare, la pauperizarea păturii ţărăneşti şi ne ameninţă cu proletarizarea agricultorului. Aveam (în 1937) aproape 2,5 milioane de gospodării cu mai puţin de 5 ha., între care 75o.ooo gospodării cu 3-5 ha., 1.1oo.ooo cu 1-3 ha. şi 61o.ooo gospodării cu mai puţin de un hectar. Măsurile ce se impun sunt clare. Trebuie oprită fărâmiţarea mai departe a proprietăţii, crearea lotului de familie minimal şi indivizibil, şi apoi reîntregirea loturilor mici până la lotul de familie. Pentru aceasta trebuieşte scos din câmpul agricol şi trecut în câmpul industrial, în meserii şi în negoţ surplusul

de braţe ce rezultă. In felul acesta se va înlătura sărăcirea până la sapă de lemn a ţăranului şi se va promova crearea clasei mijlocii naţionale.

De asemenea, de importanţă capitală este problema socială a natalităţii, a mortalităţii şi,legată de ea, a mortalităţii infantile. Prima vizează, în special,populaţia urbană,cea din urmă populaţia rurală. Coeficentul de familie în România este de 4,4, ceea ce reprezintă pe ţară o medie de numai 2,4 copii de familie. După statistica din 1937 naşterile se cifrau la 6o1.3o2 suflete, decesele la 377.812, cu un excedent natural de 223.49o, din care în primul an de vârstă mureau 1o6.87o copii. Problema e îngrijorătoare şi trebuie studiată.Ca termen de comparaţie menţionăm că în 1955 mortalitatea în Statele Unite era de 9,3 la mie, în timp ce în România ea se ridica la 19,3 la mie.

Una din cauzele acestei stări de lucruri este lipsa de asistenţă medicală, lipsa care era aproape totală la sate şi care constituie pentru noi o adevărată problemă socială. Lipsesc ambulatorii, lipsesc dispensare, lipsesc medici. S'a dat mai de mult alarma asupra acestei situaţiuni, însă nu s'a dat încă soluţia. Problema a fost considerată cu atâta desinteres încât Statisticile oficiale nu dau nici numărul de paturi de care dispun spitalele - afară de Aşezămintele Eforiei Spitalelor Civile: 3378 în 1937 - nici numărul de medici, şi nici repartiţia lor pe populaţie. Asistenţa socială avea un buget în 1935 de 15,31 lei/cap de locuitor, din care 1o,18 lei erau contribuţie particulară, 4,2o contribuţia Statului, iar restul (o,93 lei) contribuţia comunelor şi a judeţelor.

In aceste condiţiuni nu este de mirare că bolile sociale făceau ravagii. In fiecare an numărul sifiliticilor creştea cu 4o.ooo de noui îmbolnăviţi, (un total de 196.99o), al tuberculoşilor cu peste 52.ooo, (118.2o5), al pelagroşilor cu peste 21.ooo, (73.656), iar paludismul inscria numai în 1937 încă 229.244 bolnavi noui declaraţi.

Domnii medici au o datorie încărcată de grele responsabilităţi faţă de viitorul neamului şi în raport cu această stare de lucruri.

xxx

Problemele economice sunt multe şi spinoase,ca într'un regim în care producătorul nu are putere politică, iar potentaţii politici nu sunt călăuziţi de idealul de a face bine,ci de ambiţia de a-şi face situaţie, de a se căpătui pe spatele celor ce muncesc. Dacă uneori s'au deschis discuţii de principiu, ele nu s'au făcut într'un spirit ştiinţific de stabilire a adevărului, ci într'unul partizan de apărare a poziţiilor deja câştigate sau eventual a unora de cucerit.Intr'un astfel de spirit s'a dus şi discuţia "Stat agrar sau stat industrial?", de care m'am ocupat pe larg în lucrarea deja citată.Concluziile la care am ajuns din documentarea problemei constituie o soluţie şi pentru chestiunea structurării sociale şi pentru echilibrarea economică, atât de precară după primul război mondial.

In principiu nu se poate concepe existenţa,în cadrul aceleeaşi comunităţi, a două categorii de preţuri:unul la valuta internaţională - cum erau preţurile industriale - şi altul la o valută interioară, arbitrară, consecinţă a unei politice autarhice - cum erau preţurile produselor agricole, în medie cu 40% mai mici ca cele mondiale, aplicate industriei.

Desechilibrul rezultat din această politică economică a fost dezastruos şi pentru stat şi pentru pătura noastră producătoare. Agricultorul care, pe lângă alimentaţia întregii ţări, furniza şi jumătate din comerţul nostru exterior era frustrat nu numai de câştigul lui normal,ci şi de parte din capital prin denivelarea de preţuri de care am vorbit.In felul acesta el nu putea aduce de la oraş nimic în schimbul bunurilor pe care el le da. Era astfel constrâns la o viaţă autarhică, această soluţie a desperării,soluţie în extremis când fenomenul natural de circulaţie a bunurilor nu mai poate avea loc .

Această problemă de bază trebuie onest şi curajos rezolvată, dacă dorim echilibrarea vieţii economice şi deci evitarea crizelor de care am pătimit atât de mult între cele două războaie mondiale.

Un al doilea principiu fundamental de care trebuie să ţinem socoteală în problemele noastre economice şi în soluţionarea lor constă în a n u îngădui îmbogăţirea unei clase în

dauna alteia şi cu atât mai puţin în dauna economiei naţionale. In studiul meu, pe care l-am menţionat, ca şi în studiile "Industria casnică" şi "Schimbul unicursal" am discutat această problemă şi am arătat consecinţele nefaste ce au decurs. Fenomenele pe care le-am analizat nu trebuie să se mai repete în viitoarea noastră economie.

O grijă permanentă a diriguitorilor trebuie să fie crearea de debuşeuri de muncă, atât pentru cei ce urmează să fie scoşi din câmpul agricol cât şi pentru cei ce rămân în el şi care au un disponibil de aproape o sută de zile-lucrătoare. In studiul "Stat agrar sau stat industrial?" am examinat această problemă în întregul ei. Nu se poate concepe refuzul de a da de lucru celor ce vor să muncească şi cu atât mai puţin de a răpi sau de a interzice domenii de lucru în dauna unei clase şi în favorul alteia. Problema "Industriei casnice" este un dureros episod în viaţa noastră economică, aşa cum am arătat lămurit în studiul pe care l-am publicat.

Cu acest rezumativ referat nu socotesc că am epuizat problemele noastre de mâine.

După răvăşala din ţară se impune refacerea gospodăriei noastre în întregul ei. Din pârjolul care a bântuit România va trebui să salvăm ceea ce a mai rămas sănătos, să înlăturăm ceea ce nu mai este de folosit şi să ne reclădim sufletele, ţara şi instituţiile.

Obosiţi de o politică ce nu concretizează nimic spre ţară şi dezamăgiţi de o aşteptare care se prelungeşte peste termenele sperate, am văzut în această preocupare o întoarcere, măcar în gând, spre rânduielile de acolo care vor trebui schimbate, spre lipsurile care vor trebui împlinite.

10 Mai 1957, Madrid.

NOTE BIO-, BIBLIOGRAFICE

N o t e   b i o g r a f i c e :

ION PROTOPOPESCU
Născut: 19 Septembrie 1890 la Iaşi, România.
Inginer, profesor la Şcoala Politehnică din Timişoara.
Religia: creştină ortodoxă.
Naţionalitatea: română.
Părinţii: Grigore şi Maria Răileanu.
Refugiat: Franţa, Italia şi Spania (Madrid).

D a t e   b i o g r a f i c e :

Inginer diplomat al Şcolii Naţionale de Poduri şi Şosele din Bucureşti.
1915 - 1923 : inginer la C.F.R. şi la C.A.M.
1924 - 1944 : profesor la Şcoala Politehnică din Timişoara.
1940 - 1941 : Ministru al Lucrărilor Publice şi al Comunicaţiilor.
1946 (Mai) : condamnat la moarte, în lipsă, de guvernul din Ţară.
1944 - 1948 : luptă ca rezistent în România.
1948 (Februarie) : se refugiază clandestin din România.
Căpitan de rezervă al Armatei Române; ia parte la Campaniile: din 1913, 1916 şi din 1942 contra Rusiei Sovietice, trimis pe front de Gen. Antonescu (schimbat la altă armă, ca şi C. Greceanu, fost ministru plenipotenţiar la Berlin al guvernului naţional legionar, şi care nu s'a mai întors, căzut pe front).
Cavaler al ordinului "Coroana României" şi ofiţer al ordinului "Coroana României cu Spade şi Panglică de Virtute Militară".

L u c r ă r i   ş t i i n ţ i f i c e :

Curs de Topografie, 1932.
Curs de Materiale de Construcţiuni, 1924.
Curs de Construcţiuni, 1925.
Curs de Căi Ferate, 1926.
Supraînalterarea şi supralărgirea în curbe, 1939.
Curs de Statica Construcţiilor şi Beton armat, 1941.

Problema locuinţelor ieftine, 1942.
Problema locuinţelor şi urbanistica, 1943.
Ca. 4o de articole în publicaţiile române din exil.
Probleme de mâine în România, volum roneotypat în Ed. "Cartea Pribegiei", Buenos Aires (Argentina) 1952, 191 pag. .

Decedat la Madrid în 16 Ianuarie 1966.
Cauza: hemoragie internă.

C u p r i n s u l

Colecţia "BIBLIOTECA VERDE"

Director: C. PAPANACE
25087 Salò (Provincia Brescia) Italia

Au apărut :

1	VERIANUS	Concepţia de viaţă şi stilul de luptă legionar.
2	Constantin PAPANACE	PRO BALCANIA. Considérations sur l'union balcanique et la solution des problèmes litigieux de ce secteur européen.
3	" "	La persécution des minorités Aroumaines (Valaques) dans les Pays Balcaniques. Le Probléme Macédonien.
4	" "	MIHAI EMINESCU un mare precursor al Legionarismului românesc, ed. II.
5	" "	Destinul unei generaţii.
6	" "	Orientări pentru legionari.
7	" "	Justice pour les Aroumains (Valaques).
8	" "	Martiri legionari.
9	" "	Orientări politice în primul exil (1939-1940).
10	Ion I. MOŢA	Corespondenţa cu Serviciul Mondial(1934-1936).
11	Constantin PAPANACE	Identitatea unor nume patronimice la Italieni şi Aromâni.
12	" "	L'origine et la conscience nationale des Aroumains. (La terreur grecque en Macédoine.)
13	" "	Le droit d'asile politique et le problème des minorités ethniques opprimées.
14	" "	Spre o democraţie social-creştină.(Orientări pentru Legionari.)
15	" "	La genesi ed il martirio del Movimento Legionario Romeno.)
16	" "	Colecţia "Orientări pentru Legionari" Vol. I.
17	Nae IONESCU	Fenomenul Legionar.
18	Constantin PAPANACE	Despre Căpitan, Nicadori şi Decemviri.
19	" "	Colecţia "Orientări pentru Legionari" Vol. II.
20	Constantin PAPANACE	Colecţia "Orientări pentru Legionari" Vol. III.
21	" "	Indreptar legionar în Exil.
22	Gheorghe RACOVEANU	Mişcarea Legionară şi Biserica.
23	Ion PROTOPOPESCU	Catehism Legionar.